

UN PARÈNTESI ESTIVAL AMB MOLTS PUNTS SUSPENSIVS

Font de Mora acaba el curs, però deixa enquistat el conflicte

> **Editorial i pàg. 5**

> 8

Les privatitzacions de la Generalitat desplacen el personal funcionari

> 6

El calendari de 2009/10 torna a incrementar les hores lectives en els centres educatius

> 7

Adjudicacions telemàtiques: un retrocés en les condicions laborals del professorat

> 8 i 9

Educació infantil: la Generalitat menysprea l'oferta de l'escola pública

> 19

Estancades les primeres negociacions del conveni d'ensenyament concertat

PENSADES

EL MORTER

De motxilles i adjudicacions telemàtiques

Joan Blanco

S' acaba el curs i encara no he pogut escriure quatre ratlles amb alguna ocurrència positiva de Font de Mora. Ja l'he trobada!

El conseller ha pensat que els xiquets i les xiquetes no han de seguir carregant sobre l'esquena quilos i quilos de llibres... I ha pensat que és millor fraccionar-los (els llibres, vull dir) per trimestres. La notícia, però, ara resulta que no és seua. Fa anys que la federació d'associacions de mares i pares, la FAPA, ho havia demanat. Alejandro, *l'Ocurrent*, amb la seua peculiar mania de castigar o premiar segons li interesse, sempre amb la intenció de dividir la comunitat educativa, haurà pensat que estava bé afegir un poc de sucre a l'amarga relació que mantenia amb les ampes.

Ja posats a allegeir l'esquena de l'alumnat, caldria que Font de Mora prosseguira la reflexió i animara el professorat a elaborar materials curriculars propis i no lliurar-se acríticament als interessos econòmics de les editorials. Això evitaria afirmar —als malpensats i els crítics de sempre— que es tracta d'una iniciativa destinada a reforçar l'omnipresència de les empreses editores de manuals escolars, més que a protegir els lloms de les criatures.

I parlant de motxilles, el director general de Personal ha decidit eliminar la motxilla dels interins i provisionals, els companys que es desplaçaven un dia a València per demanar plaça. David Barelles ha decidit substituir aquella motxilla per una altra de més lleugera, sobretot de transparència, garanties i tranquil·litat. Més de vint anys sense objeccions al sistema presencial d'adjudicació de

places han estat insuficients. La modernitat consisteix ara, ens diuen, en un sistema improvisat i sense garanties. Barelles no pot garantir que cada professor o professora disposarà d'un sistema personalitzat d'acreditació, com el que ha enllestit Administracions Públiques per al personal de la seua conselleria. Gràcies als capricis del director general el professorat haurà de fer-se amb un ordinador i dedicar hores a omplir un llistat de peticions i que, si tot va bé, li comunicarà la seua destinació... a l'agost! No serà precisament el millor moment per a buscar companys i companyes de pis i de viatge. A més, qui ha participat en algun procés d'adjudicació presencial sap que en una mateixa localitat tots els centres no són iguals. Amb el sistema presencial pots optar. Amb el telemàtic, una màquina decideix el lloc de treball que ocuparà els pròxims deu mesos.

Però, atenció, repartim bé les responsabilitats. A més del director general, encantat amb la substitució de la publicitat de l'ègona pública per la complexitat dels circuits electrònics, en aquest trist afer l'administració ha comptat amb la col·laboració entusiasta d'alguns dirigents sindicals, els quals no han desmentit les seues preferències. De fet, sobre la legítima contesa entre organitzacions, eixos mateixos sindicalistes han arribat a argumentar que el canvi en el model d'adjudicació de places docents els ajudarà a llimar diferències amb STEPV. Il·lús de mi, que pensava que les ocurrències eren una exclusiva del conseller.

A LA PORTA DE L'AULA

La crisi i nosaltres

Carme Miquel

La crisi econòmica i financera global que estem vivint és molt greu. Així ho constaten tots els analistes, ho reconeixen els polítics de tots colors i ho pateixen molts sectors de la població. Però, més enllà d'aquesta evidència i de les conseqüències econòmiques i socials que inevitablement se'n deriven, no es percep entre els sectors econòmics i polítics responsables, ni tampoc entre la ciutadania, la voluntat d'un canvi del model econòmic de desenvolupament, ni tampoc un canvi en les formes de vida.

Vull dir que, si exceptuem alguns matisos en les diferents propostes per superar la crisi, sorgides de les diferents famílies polítiques que governen o poden governar, sembla que tothom —ciutadans inclosos— pretén tornar a la situació anterior. És a dir, continuar consumint de manera irracional i que aquest consumisme siga la base que genere producció. Eixa és la finalitat, per exemple, de les ajudes a la banca i al sector de l'automòbil. Simplificant un poc diríem que es tracta que hom pugui continuar comprant per damunt del que necessita, que s'adjudiquen hipoteques amb aquesta finalitat i que hi haja treball perquè hom pugui pagar les hipoteques.

Tanmateix, ara seria el moment de reflexionar en profunditat sobre el sistema econòmic que ha causat aquesta crisi i sobre

Tenim l'obligació de repensar la societat, repensar la política i trobar un nou model de desenvolupament econòmic. I ara és el moment

alternatives possibles. I per a això és absolutament necessari el concurs de l'educació, no només de l'educació escolar sinó d'una educació que han de transmetre també altres àmbits socials. Cal que la ciutadania siga educada en noves maneres d'entendre l'economia, en noves actituds cap al fet de consumir, en un nou concepte de treball. Cal la reintroducció —o introducció— de plantejaments ètics i de nous valors.

Perquè el sistema econòmic imperant, a més d'haver possibilitat l'acumulació de capital amb l'enriquiment d'uns i l'empobriment d'altres, a més d'haver impedit la possibilitat d'una redistribució més justa i d'haver adorat el déu mercat que finalment ha fallat, ha fet de l'especulació la base del seu funcionament. I ha convertit una part dels ciutadans en xicotets especuladors, fet que ha creat tolerància envers la corrupció. I ha enganyat i manipulat amb la publicitat per perpetuar-se.

Però ara el sistema fa aigües i és absurd voler solucionar els problemes que ha produït impulsant els mateixos plantejaments. Tenim l'obligació de repensar la societat, repensar la política i trobar un nou model de desenvolupament econòmic. I ara és el moment.

PA I ROSES

Aprendre a preguntar

Maria Lozano Estivalis

El ministre, perseguit per un núvol de càmeres i micròfons, para en sec i espera que li pregunten. Alguna declaració?, li llancen els informadors. Alguna pregunta?, contesta el ministre. Com que no obté cap resposta agraeix la presència de la premsa i se'n va fent un solemne mutis.

És un mal símptoma aquest silenci afavorit pels mitjans, cada volta més propensos a la simplificació, la celeritat i la recollida de dades i declaracions. Les condicions de treball no ajuden els periodistes a fer informacions amb profunditat i anàlisis suficients i contrastades. Anar corrents, amb una agenda de temes a remolc dels gabinets de comunicació institucionals no dona marge per a fer-ho. Per no parlar de les rodes de premsa reduïdes a imatges i declaracions, sense dret a preguntar. Hi ha cosa més trista que uns periodistes prenent apunts o amb

Estem preparats per a fer preguntes? Com recuperar la necessitat de qüestionar-ho tot i d'anar més enllà, com fan les criatures?

dificultats per a fer preguntes eixint-se'n del guió? Doncs sí, que molts d'ells i d'elles, arribat el cas de poder preguntar, potser no sabrien com fer-ho. Si el periodisme està esclerotitzat no és només per les obsessions productives de les empreses. Saber sense preguntar és una inèrcia, un símptoma que recorre tota la societat.

Preguntar és un dret bàsic i irrenunciable per a conèixer més, partint d'allò que u ja sap. No és fàcil fer preguntes que ens conduïsquen a un coneixement més complex i, per tant, aclaridor. Però, com poden els periodistes fer bones preguntes si, a més de falta-los temps —i incentius— per a estudiar els temes de què han d'informar, no tenen formació per a fer-ho?

Un dels reptes hauria de ser precisament instruir-los en l'art de preguntar, que no es conformaren amb la lectura d'un informe o el contrast de dues declaracions encreuades. Els tallers de rodes de premsa haurien de ser obligatoris i ningú no hauria d'aprovar si és incapaç de fer preguntes.

Però també podríem traslladar aquestes reflexions a l'educació bàsica: Estem preparats per a fer preguntes? Com recuperar la necessitat de qüestionar-ho tot i d'anar més enllà, com fan les criatures?

Recorde una història d'Eduardo Galeano sobre una xiqueta indígena que pregunta a un periodista televisiu de quin color veu ell les coses. "Del mateix que tu", somriu l'informador. "I com sap vostè de quin color veig jo les coses?", respon ella. Una bona periodista.

EL PARDAL

Josep Herrero

TEATRES DE L'ESCOLA

Anaya en la memòria

Jaume Martínez Bonafé

Potser tot començà per una jaqueta de pana marró. Recorde estar a l'escola de Magisteri fent-me un cafenet al bar dels estudiants —no sé si n'hi havia un altre per als professors, però no venien a aquest—. Doncs estava al bar i hi va aparèixer un *profe* d'edat avançada amb jaqueta de pana, boina negra i barba blanca. Jo, aleshores, era un jove estudiant i m'hi jugava la pell per canviar el món, així que —per jove i per canyer— donava a la simbologia una especial importància. La *bòfia* anava de gris i els profes també eren grisos, sota la dictadura tot el país era gris. Així que trobar un *profe* que venia al nostre territori amb una estètica diferent era tota una descoberta.

No és cap ximpleria això del territori. Potser, en una facultat, el bar és un dels espais més importants, i potser és també un dels menys colonitzats per una cultura acadèmica insensible i separada de la vida. Doncs allí estava Gonzalo, al bar dels estudiants, fent-se un café. Ah, l'estètica! Sovint l'oblidem i en molts casos és el primer pas, el pas que obri el camí a la relació i el descobriment de la raó i de l'ètica. Ara ja ho sé: no hi ha en la pedagogia una manera d'estar que no pose en relació aquestes tres categories humanes: raó, ètica i estètica.

Fa pocs dies, en el diari d'una estudiant de

En molts casos l'estètica és el primer pas, el pas que obri el camí a la relació i el descobriment de la raó i de l'ètica

la meua aula d'educació social, llegia l'apunt del primer dia de classe, i deia: "Hui comence les classes de didàctica general. Crec que m'agradaran. Tan punt he vist entrar el *profe* per la porta de l'aula he pensat "esta classe mola". Jaume —que així li diuen al *profe*— té la mateixa manera de vestir i camina igual que Josep, el *profe* de Filosofia que tenia a l'institut. I aquell tio era una *passada*".

I encara amb la qüestió estètica —una determinada manera de simbolitzar—, a Gonzalo sempre l'hem vist amb boina, el vam conèixer amb boina. Però va ser quan féiem aquell llibre: *Gonzalo Anaya: Converses amb un mestre de mestres* (Tàndem, 2004), que ens va contar el perquè de la boina. Va ser una opció durant la guerra. Abans, com molta altra gent, ell portava barret. Però el poble solidari, el que ell estimava, anava amb boina. I en una fotografia de premsa va veure Largo Caballero, el president de la república, que també anava amb boina. Va optar pel canvi i ja no va tornar al barret.

Bé, el cas és que allí estava Gonzalo fent-se un café. No recorde com va començar la conversa: potser també a ell li cridava l'atenció els seus cabells llargs, la barba poblada, la camisa de quadres, potser la meua mirada... Gonzalo va trobar sempre en la mirada una pregunta, una interrogació, i clar, ell construïa immediatament una resposta. El cas és que, un any després de la seua partida definitiva, potser per mi tot començara fa ja molt de temps per una jaqueta de pana...

DES DEL SUD VALENCIÀ

Xe, quin fum fa!

Tudi Torró

"Educación buscará en la embajada a los profesores de chino. Concha Gómez explicó que la Conselleria pretende que a los valencianos no les pase con el chino como con el inglés, que pasó el tren y siempre han ido a remolque" (Levante-EMV, 28/02/2009).

Sí senyor —perdó, senyora— clar que sí! La secretària autonòmica de la Conselleria d'Educació té tota la raó. ¿No voldreu que perdem el tren del xinés ara que estem agafant el furgó de cua de l'anglès? Perquè, ¿quina llengua és bàsica per a moure's pel País Valencià? ¿Quines llengües ha de garantir el sistema educatiu al nostre alumnat en acabar l'escolaritat obligatòria? Sincerament, després de les declaracions de la senyora Gómez, que parla en català perquè no sap parlar valencià, jo ho tinc clar: el que més els

Ací amb l'anglès i el xinés ens sobra per a donar resposta amb total garantia d'èxit a un veritable programa plurilingüe

ajudarà en la seua formació i els obrirà les portes al món és saber xinés. Ja està bé de perdre els trens que ens duren a terres estrangeres, a Anglaterra i a la Xina! ¿Qui no té algun parent, negoci o amics a la Xina? Els xinesos i els valencians som cosins germans, només cal mirar tot el que ens uneix: l'arròs, la pólvora, els ventalls, els dracs... ¿No va ser sant Jordi qui va matar el drac? ¿D'on és patró sant Jordi?

Per això, oferir el xinés com a optativa no és suficient, i l'administració ha d'oferir un programa plurilingüe on l'anglès i el xinés siguen llengües vehiculars des d'Infantil. ¿Com, si no, podran les nostres criatures dominar-les quan acaben els seus ensenyaments obligatoris? Tot el professorat ha de saber xinés i anglès, només se'ls requerirà coneixements bàsics del castellà i del valencià, n'hi haurà prou amb haver estudiat alguna assignatura del batxillerat en aquestes llengües que, tot siga dit, serveixen per a ben poc.

Per sort tenim uns governants que saben avançar-se als nous reptes educatius, no volen que perdem el tren de les llengües. Ells saben ben bé el que significa aplicar amb garanties de qualitat un programa plurilingüe com demana la UNESCO, però amb matisos. Ací no celebrem el 21 de febrer de 2009 el Dia Internacional de la Llengua Materna, ni esmercem esforços a celebrar l'Any Internacional de les Llengües defensant la coexistència harmoniosa dels idiomes propis... No senyor, ací amb l'anglès i el xinés ens sobra per a donar resposta amb total garantia d'èxit a un veritable programa plurilingüe.

EDITORIAL

Una rectificació necessària

Ara fa just un any que acabàvem el curs amb una mobilització contra les "improvisacions i desgavells", déiem, d'un Consell sense escrúpols i entossudit a instrumentalitzar l'educació valenciana per fer oposició a Zapatero. Vam fer notar aleshores que les nostres crítiques no es dirigien tan sols a la política educativa privatitzadora i de dretes del govern de la Generalitat, sinó a les particulars maneres del PP per a administrar el sistema educatiu: "les pitjors en la història", afirmàvem.

Pels despatxos de l'avinguda de Campanar de València han passat responsables de diferents partits. Alguns van fer una gestió de resultats acceptables i altres solien estar "desapareguts". Però cap conseller havia acumulat tants mèrits fins a arribar a concitar un clamor tan unànime per la seua dimissió.

En el curs que ara acaba, aquelles mobilitzacions inicials no han deixat de créixer. La Ciutadania en anglès va ser l'esperpèntica punta de l'iceberg del recurs a un estil polític en què els arguments desapareixen i es recorre sense complexos a fer un ús partidista de l'educació, un extrem que ací no havíem vist mai.

Si el curs anterior finalitzava amb l'obertura d'un expedient contra el director de l'escola d'Almoines, enguany la inspecció ha estat sovint instrumentalitzada per a aplicar un ferm control ideològic del sistema

educatiu i per a donar un avís contundent a qui s'atrevisca a contradir les consignes dictades pel poder polític. Font de Mora, Gómez i tot l'equip d'Educació s'han guanyat a pols l'oposició, amb més consens que mai, del professorat, les famílies, l'alumnat, les organitzacions socials, els partits polítics...

El curs 2008/09 passarà a la història del País Valencià amb una de les més importants mobilitzacions socials, expressada en els milers de manifestants que ompliren els carrers de València, el 29 de novembre, i la vaga de l'educació del 28 d'abril. Aquells dies, el conseller Rambla efectuava una curiosa operació matemàtica: tota persona que no s'havia manifestat, va argumentar, estava a favor del govern valencià. Aplicant el mateix raonament als resultats de les eleccions europees, els vots del partit que manté Font de Mora al capdavant de la conselleria no en justificarien la continuïtat, perquè per la mateixa regla hi ha dos milions sis-cents mil valencianes i valencians que no les avalen.

No dubtem que tant des de l'educació com des d'importants sectors socials —els mateixos que no van exercir el dret al vot el 7 de juny— s'animarà la represa de les mobilitzacions multitudinàries i nous 29-N si Camps i el seu conseller s'entesten a seguir instal·lats en la intransigència.

ALL

A la raquítica i insultant oferta de places escolars públiques d'entre zero i tres anys, que el curs vinent atindrà 2.103 criatures, de les 156.206 possibles usuàries. Fa més de 15 anys que la Generalitat va deixar d'invertir en la xarxa pública d'aquesta fonamental etapa educativa.

OLI

A totes les direccions de centre amenaçades per l'autoritat educativa, per mantindre contra corrent una gestió democràtica enfront de les actituds de venjança d'un Consell, que ens retrotrauen als temps de la Santa Inquisició.

ÈPOCA IV - Núm. 224 - JUNY 2009 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV) DIRECTOR: Joan Blanco **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles **COORDINADORA:** Rosa Roig **REDACCIÓ:** Quina Barba, Miquel Calatayud, Marc Candela, Beatriu Cardona, Joan Cortés, Mamen Gil, Juan González, Sonia Ibáñez, Xavi Izquierdo, Jaume Llopis, Juan Carlos Marín, Vicent Mauri, Yolanda Pons, Salva Sanmartín, Paco Tortosa, Rosa Vila **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. Telèfon 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 · alliolli.stepv@intersindical.org · www.intersindical.org/stepv **IMPRIMEIX:** Bronte Graf, S. L. · Cullerers, 18. Alaquàs. · T. 961515017 **TIRATGE:** 15.000 exemplars **ISSN:** 1576-0197 **DIPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 **INTER-SINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 **CASSELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 · T. 962283067 **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 963877046 **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

FUNCIÓ PÚBLICA

Manifestació del Primer de Maig, a València / A.S.

Les privatitzacions amenacen els funcionaris i la qualitat dels serveis públics

Medi Ambient, Benestar Social i Infraestructures contracten empreses pròximes al Consell

Des que governa el Partit Popular és constant la política de reducció dels serveis públics en tots els àmbits. L'estratègia consisteix a introduir empreses en les institucions públiques, que desplacen el personal funcionari de les seues funcions i amenacen els llocs de treball i la transparència i qualitat dels serveis públics.

Les privatitzacions i externalitzacions van estenent-se als diferents departaments de la Generalitat, més enllà de l'educació i la sanitat. A l'administració del Consell també s'ha instal·lat una política que busca el benefici d'empreses pròximes al go-

vern valencià. És el cas de les conselleries de Medi Ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge; Benestar Social; Infraestructures i Transport.

Cada mes, Intersindical Valenciana convoca una concentració a les portes de la Conselleria de Medi Ambient per denunciar la seua privatització i el desviament de les funcions i competències del seu personal a persones alienes al departament, denúncies que també s'han traslladat als tribunals de justícia.

Per la seua banda, en Benestar Social es deixa sense aplicar la llei de dependència. La institució no potencia els centres públics, ni dona ajudes a l'atenció domiciliària, ni avalua a les persones dependents amb diligència per garantir les pres-

tacions previstes en la llei. Tot això respon a una mateixa intencionalitat política: desviar recursos a empreses privades vinculades amb alts càrrecs de la mateixa administració valenciana.

Un tercer exemple il·lustratiu és el dels centres Prop, on quatre de cada deu serveis i tràmits són realitzats per empreses privades externes a la Generalitat. Algunes d'aquestes empreses, com ara Indra, pròximes a membres del govern valencià, contracten personal no funcionari que atén el públic en diferents tràmits administratius com ara ajudes per a la compra d'habitatge, tramitació d'assumptes urbanístics, autoritzacions ambientals, ajudes a l'agricultura i ramaderia, etc.

Convocaran una vaga general si el govern no fa front a la dreta i la patronal

Col·lectius socials, sindicals i polítics s'oposen a la reforma del mercat laboral

Allioli

Debatre sobre la crisi, les mesures per a fer-hi front i les mobilitzacions unitàries per a fer-les públiques van ser els eixos de la III Trobada de Col·lectius contra la Crisi, que va tindre lloc el 13 de juny a la ciutat de València, amb la participació d'organitzacions i plataformes de diferents territoris de l'estat. "Cal articular una resposta que faça front als intents de la patronal i altres sectors socials i polítics, in-

clòs el Partit Popular, que demanen una reforma que flexibilitze el mercat laboral, així com reduir les prestacions socials, abaratir els acomiadaments i facilitar els expedients de regulació de l'ocupació i el tancament de les empreses".

La trobada va proposar la convocatòria massiva i unitària, a la tardor, d'una jornada de lluita estatal, "sense descartar una vaga general, si el govern no frena els intents d'activar aquests

canvis o no activa mesures per a frenar la destrucció d'ocupació i el tancament de les empreses".

Les organitzacions presents en la trobada exigeixen que la crisi la paguen aquells que l'han generada i no la classe treballadora ni els sectors socials més desfavorits.

En els darrers mesos, distintes plataformes i fòrums unitaris que agrupen moviments socials, sindicats i organitzacions polítiques s'han estès arreu l'estat. Al País Valencià, hi ha la Plataforma contra la crisi i pels drets socials, que ha convocat manifestacions, xarrades, debats i actes diversos, entre els qual hi ha l'ocupació d'una oficina bancària de València.

A més de la Intersindical Valenciana i la Confederació Intersindical, a la trobada van participar organitzacions com Attac, Ecologistes en Acció, CGT, Intersindical Alternativa de Catalunya, Corriente Sindical de Izquierdas o el Col·lectiu Autònom de Treballadors, entre altres entitats.

La privatització de la sanitat i l'obtenció de beneficis, contraris al dret a la salut

La plataforma per la sanitat pública s'enfronta amb la política sanitària de la Generalitat

Allioli

"Millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes i defensar el dret a la salut, un dret bàsic d'un autèntic estat de benestar". Amb aquests eixos bàsics, la Plataforma per la Defensa i la Millora de la Sanitat Pública Valenciana, constituïda el gener de 2009, alerta sobre les presumptes intencions del govern valencià, "que no defén clarament aquest dret i no suprimeix els beneficis d'aquells que continuen fent negoci a costa de desprestigiar el sistema públic".

La Plataforma ha plantejat a la Generalitat uns "punts mínims irrenunciables": consideració de la salut com un dret fonamental; un sistema sanitari públic, de qualitat, amb un tracte personalitzat; recursos per a fer front a les necessitats de salut;

assistència de qualitat; gestió pública exclusiva de tots els centres; cobertura integral orientada a la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia; gestió participativa; resposta a les demandes i les necessitats de salut amb un sistema àgil i eficaç; separació de l'exercici professional entre els sectors privat i públic; racionalització de la despesa farmacèutica.

La plataforma ha iniciat una campanya contra la llei aprovada pel parlament espanyol en 1997 —només amb l'oposició d'IU i BNG— que permet privatitzar els serveis sanitaris. A l'empara d'aquesta llei, la Generalitat Valenciana va lliurar la gestió dels hospitals públics d'Alzira, Dénia i Manises a empreses del sector.

La plataforma pretén ser un punt de trobada, debat i lluita, obert a totes les persones i col·lectius del País Valencià compromesos amb la defensa i la millora de la sanitat pública.

Deu mesures contra la crisi

- Prestació especial per a les persones aturades i una renda social bàsica per a aquelles persones que no han generat dret de prestació per atur.
- Creació d'una banca pública.
- Reducció de la jornada laboral a 35 hores setmanals.
- Augment del salari mínim interprofessional (SMI) a un mínim de 1.200 euros mensuals.
- Reducció de la precarietat, de la temporalitat i dels expedients de regulació d'ocupació (ERO).
- Potenciació del serveis públics i paralització de les privatitzacions i les externalitzacions.
- Fiscalitat progressiva: que paguen més aquelles persones que tenen rendes més altes.
- Potenciació del sistema públic de pensions, davant els plans de pensions privats o de la seua reducció.
- Control de l'activitat bancària i lluita contra l'especulació de l'habitatge.
- No a les discriminacions contra les dones, les persones joves i immigrants.

el 28A

que mai no va existir

Un final de curs calent en resposta als despropòsits dels responsables d'Educació

Allioli

La vaga del 28 d'abril en l'ensenyament valencià no ha existit. Almenys per a la Conselleria d'Educació, que continua impertèrrita, com si res no hagués passat. Per a fer-ho ben palès, els portaveus d'Educació han anunciat, sense complexos, que al calendari de negociació amb els sindicats no s'incorporarà cap dels punts plantejats per la plataforma, convocant de les més sonades mobilitzacions contra la gestió de Font de Mora i el seu equip.

Les mostres de menyspreu devers la comunitat educativa per part dels responsables de la conselleria no es van aturar el 28-A. Ara s'han tret de la mànega una norma per ampliar l'horari lectiu —sense negociar-la amb ningú— i han augmentat en dos dies el calendari escolar de 2009/10 sense justificar-ho. Han nomenat tres inspectors accidentals més. S'han oposat al nou model de jornada sol·licitat per deu centres d'Alacant. Per a impartir Ciutadania en anglès han anunciat que contractaran 74 "auxiliars de conversa" i set llicenciats becats per la fundació Fullbright. Han tornat a convocar oposicions i a excloure'n el títol de Filologia catalana per a eximir de la prova de valencià. Han imposat les adjudicacions telemàtiques de places docents. Han denegat als moviments de renovació pedagògica les ajudes per a organitzar les escoles d'estiu. Segueixen amb els expedients contra els directors de Monfort i Énguera. Estan boicotejant els programes en valencià sol·licitats en molts centres. Pretenen aplicar en tres centres un anomenat "programa plurilingüe" que ningú no vol ... I per acabar-ho d'adobar, la inspecció educativa està reunint les direccions dels centres i donant-los ordre de no computar les hores d'Educació per a la Ciutadania (EpC) en l'horari del professorat del centre, perquè s'enviarà professorat itinerant per donar l'assignatura en anglès. El sindicat entén que es tracta d'una nova provocació. La llista podria allargar-se.

Però la conselleria presidida per Alejandro Font de Mora no només es defineix pel que fa, sinó també pel que no fa i hauria d'haver fet. Un any més, s'acaba el curs amb la incertesa de com començarà el que ve quant a la preceptiva aplicació i desenvolupament de la LOE. Encara no s'han publicat les instruccions d'inici de curs que han de completar el desplegament de la LOE en 5é i 6é de primà-

Protestes que no cessen

- **Abril i maig** El professorat de les escoles oficials d'idiomes protagonitzen accions de protesta contra el projecte de ROF anunciat per la conselleria.
- **25 de maig** Una trentena de sindicalistes es concentren davant la conselleria en protesta pels atacs contra les condicions laborals del professorat.
- **30 de maig** La Plataforma per l'Ensenyament Públic de la Foia de Bunyol organitza a Torís una jornada per la dignitat de l'ensenyament públic.
- **2 de juny** Sindicalistes de CCOO, ANPE, UGT, CSIF i STEPV es concentren per denunciar els incompliments de l'administració valenciana en matèria de salut laboral.
- **9 de juny** El professorat interí i provisional exigeix el manteniment dels actes d'adjudicació presencials, com a garantia de transparència i eficàcia.
- **10 de juny** La Plataforma per l'Ensenyament Públic d'Alacant organitza una concentració a Montfort (Vinalopó mitjà) en protesta per les represàlies contra el director de l'IES Las Norias.
- **13 de juny** Festa reivindicativa de fi de curs a Benalua (Alacantí) amb tallers, animació i actuacions musicals.
- **18 de juny** Festa de cloenda de les trobades (València, plaça de Manises, 19.30 h). En l'acte, es denunciaran els últims impediments de la conselleria per a autoritzar nous programes en valencià.
- **22 de juny** La Plataforma per l'Ensenyament Públic lliurarà al president de la Generalitat un manifest que li exigeix la negociació dels tretze punts reivindicatius. També se li demanarà que destituïska el conseller d'Educació.

ria, i garantir l'ensenyament de les llengües estrangeres des d'infantil fins a l'acabament de primària. Altres normatives pendents de publicació abasten temes diversos: programes plurilingües; organització dels batxillerats i optatives; organització de

les escoles d'idiomes; nomenament de directors. Efectivament, com desitjava el president de la Diputació de València, ens estan rematant. STEPV ha reaccionat a cadascuna d'aquestes noves imposicions i despropòsits. En menys d'un mes, el sindicat ha

presentat dues denúncies a alts càrrecs públics. La primera contra Alfonso Rus, pels insults i amenaces contra el professorat. L'altra, contra el mateix conseller Font de Mora, per incompliment de 16 sentències i per malversació de fons públics.

Les escoles d'idiomes, contra el reglament imposat per Educació

La conselleria haurà de presentar una nova proposta per regular l'organització de les EOI

Allioli

El document que pretén regular l'organització i el funcionament de les Escoles Oficials d'Idiomes (EOI), una proposta presentada per la conselleria sense comptar amb la participació del col·lectiu afectat, ha suscitat el rebuig unànime d'aquests centres. L'oposició al projecte ha forçat l'administració a preparar una nova proposta. Amb el lema Salvem l'EOI, STEPV i l'associació de professorat (APEOICVA) van distribuir samarretes en distintes escoles. El 20 de maig, a Gandia, les classes es van aturar 15 minuts. El 2 de juny, la Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic de la Ribera va organitzar una concentració a les portes de l'escola d'Alzira. Just aquest dia es realitzava la prova de nivell intermedi d'anglès, que també va provocar propostes a l'EOI de València, on 650 alumnes van haver de desplaçar-se a Llúria a realitzar-ne la part escrita perquè la conselleria es negava a assignar un altre espai sense eixir de la ciutat.

STEPV ha denunciat al llarg del curs que les EOI d'Alcoi, Elda i Llúria que no tenen publicat encara el decret de creació, un buit legal que els impedeix disposar de personal d'administració i serveis.

El cas d'Alcoi és el més sagnant. L'equip directiu de l'escola d'Alcoi, amb cinc anys en funcionament, vora de 1.200 alumnes matriculats i més de 800 estudiants inscrits en les proves de certificació, es veu obligat a realitzar totes les tasques administratives, entre les quals hi ha les relatives a la matrícula o l'expedició de certificats. L'equip ha presentat la seua dimissió, una renúncia que no ha estat acceptada per l'administració.

A.S.

ENSENYAMENT

La Conselleria torna a augmentar les hores lectives del pròxim curs

STEPV exigeix negociar conjuntament el calendari

Allioli

El calendari escolar per al curs 2009/10 preveu que les activitats lectives d'infantil i primària augmenten, com a mínim, 10 hores (862 en total), i com a mínim 12 en el primer cicle d'ESO (1.021). En segon cicle d'ESO s'hi sumaran dues hores setmanals més. Els augments re-

presenten un increment entre dues i cinc jornades laborals en el còmput total. Educació justifica l'increment d'hores i dies lectius pel "decurs natural de l'any". Els responsables de la Conselleria argumenten que les coincidències de les festes i els ponts en el calendari escolar permeten allargar les activitats dos

dies més. El Sindicat insisteix, com en anys anteriors, que els dies festius o els ponts "no poden ser l'únic criteri per a determinar el calendari escolar", i ha demanat negociar l'ordre marc del calendari escolar — que és de 1998 — "per evitar aquestes arbitrarietats o la concentració de les proves de setembre en pocs dies, que perjudiquen l'alumnat i les tasques d'avaluació del professorat".

STEPV exigeix la negociació conjunta de la jornada i el calendari escolars, per tal que els consells escolars puguin adoptar fórmules distintes de les establides per l'administració, com ara la jornada contínua.

Com a novetat, enguany els Consells Escolars municipals poden renunciar a fixar els tres dies festius que els correspon, de manera que les hores lectives poden passar a 877 en infantil i primària i a 1039 en els dos primers cursos de la ESO.

Nou calendari, més hores

- Infantil i primària. Inici d'activitats escolars, 8 de setembre; acabament, 22 de juny.
- ESO, FP i batxillerat. Inici, 15 de setembre; acabament, 23 de juny.
- Ensenyaments artístics, EOI i FPA. Inici, 28 de setembre; acabament, 23 de juny.

	1998/99	2005/06	2008/09	2009/10	Increment
INFANTIL I PRIMÀRIA	850	849	852	862	+12 hores
ESO (1R CICLE)	971	1.005	1.009	1.021	+50 hores

(Educació infantil, primària i secundària)

Boicot selectiu i diversificat contra el valencià

El repertori d'ardits de la conselleria dificulta l'escolarització en la llengua pròpia

Allioli

La Conselleria d'Educació està responent amb distintes modalitats de boicot a l'ampliació de sol·licituds de programes d'ensenyament en valencià. L'administració, seguint pautes diversificades i molt definides, ignora les demandes d'instaurar línies d'ensenyament en valencià, o transformar programes "d'incorporació progressiva" —PIP, majoritàriament en castellà— a programes en valencià (PEV) o d'immersió (PIL).

A l'IES Ballester Gozalbo, de València i Rei en Jaume d'Alzira se'ls ha denegat constituir un programa PEV en 1r de batxillerat. Als CP Antonio Arnelles, de Castelló, Emilio Lluch, Nàquera, CP

núm. 5 i 6, de Catarroja, i Amadeo Tortajada, de Mislata, se'ls nega la transformació de línies en programes en valencià. Els centres concertats, com el col·legi Sant Cristòfol Màrtir, de Picassent, tampoc no se salven del boicot. En altres casos, la conselleria clausura programes en valencià i deriva l'alumnat cap a altres centres. L'alumnat de l'IES Ramon Llull, de València, argumenten, "pot continuar els seus estudis en valencià en altres instituts (Serpis o Cabanyal)".

També s'imposen programes PIP, sense consultar els centres. Al CP Herrero de Castelló, s'ha imposat una segona línia d'infantil de tres anys, que no s'havia sol·licitat. També hi ha cen-

tres amb sol·licituds denegades de programes en valencià, que superen l'oferta. L'alumnat afectat es deriva cap a altres centres. Finalment, s'aplica el silenci administratiu a centres que sol·liciten convertir línies PIP en programes en valencià o ampliar les que tenen en funcionament. El CP Lluís Vives de Silla està en aquest grup.

STEPV té constància, a més, que informes favorables de la inspecció per a la implantació de programes en valencià han estat rebutjats pels responsables polítics superiors. Les denegacions, a més, solen ser comunicades a les direccions dels centres verbalment i sense justificar-ne els motius, un fet que dificulta la interposició de recursos.

L'última de les iniciatives que ha transcendit és la potenciació de centres monolingües d'ensenyament exclusiu en castellà, com l'IES Ramon Llull, a València. En aquests casos, la conselleria impedeix la constitució de grups en valencià i castiga l'alumnat afectat, que ha de matricular-se en l'altra llengua o desplaçar-se a centres més distants.

luats favorablement pel professorat i les famílies.

En el transcurs de la jornada, es van presentar els projectes d'horaris escolars de dos centres de Castelló i de Benicàssim que no demanen més plantilla ni pressupost i que tenen el suport de la comunitat educativa. Els projectes estan pendents de desplegar per falta de la preceptiva aprovació de l'administració. En la jornada es van rebutjar les declaracions sobre la jornada continuada efectuades per la secretària d'Educació. Uns dies abans, Concha Gómez havia donat per tancat el debat sense escoltar les diferents opinions existents a la comunitat escolar, ni les experiències reeixides en altres comunitats autònomes. A les paraules de Gómez, que va associar la jornada continuada amb el fracàs escolar, un dels portaveus del Sindicat va manifestar la seua "sorpresa" perquè "el País Valencià, amb la jornada partida, encapçala el fracàs escolar en tot l'estat". En l'acte es va reclamar l'obertura, per part de l'administració educativa, d'un autèntic debat social.

STEPV ha manifestat el suport als 10 col·legis d'Alacant que han sol·licitat implantar la jornada continuada a partir del curs 2009/10.

Educació no vol ni sentir parlar de la jornada continuada

Allioli

La comunitat educativa ha de decidir l'horari que més s'adequa a les seues necessitats. Aquesta va ser la principal conclusió de la jornada sobre la flexibilització horària organitzada a Castelló de la Plana el 30 de maig per l'Escola de Formació Melchor Botella. Les intervencions van donar a conèixer els processos mampresos a Castella-la Manxa i Andalusia, ava-

Escoles amb programes PEV i PIL, amenaçats per les últimes instruccions de la Conselleria

L'OPCIÓ LINGÜÍSTICA

UNA ESPOLETA PER ALS PROGRAMES EN VALENCIÀ?

Les instruccions dictades per la Conselleria d'Educació sobre admissió d'alumnes ha disparat les alarmes en els centres que desenvolupen la modalitat lingüística d'ensenyament en valencià. Des d'aquests centres s'ha advertit que la introducció d'una casella d'opció lingüística en la sol·licitud de matrícula per a l'alumnat d'infantil de tres anys i les instruccions sobre els casos en què la persona sol·licitant demana una modalitat lingüística diferent de l'oferida pel centre, podrien amenaçar la continuïtat dels programes d'ensenyament en valencià, PEV i PIL.

Si els temors més pessimistes es confirmen, havent-hi vacants i per consideració als requeriments dels pares, els centres podrien formar grups escolars de modalitats lingüístiques diferents, compartint un mateix espai escolar. En un hipotètic escenari, aquests grups podrien actuar per a aplanar el camí per a futurs canvis de modalitats en altres nivells i centres educatius,

com podria desprendre's de la lectura de les instruccions de l'administració. D'aquesta manera, amb poc de temps, una reduïda i dispersa demanda podria minar la llarga i fecunda experiència dels programes d'ensenyament en valencià a les comunitats educatives, uns programes que han estat impulsats amb el consens de tots els sectors implicats.

L'apartat de les instruccions assenyala que "en el cas que no hi haja vacants de la modalitat lingüística sol·licitada en la zona d'influència, l'administració educativa (...) estudiarà la possibilitat d'atendre la dita demanda, en la zona d'influència o en una altra zona de la localitat, d'acord amb la planificació educativa". En altres paraules, la Conselleria intentarà col·locar la peça del trencaclosques, encara que no encaixe en el tipus de vacants generada pel centre educatiu. No és ciència-ficció, ja està passant.

La Conselleria encara no ha nomenat els equips directius dels centres

Per primera volta, l'administració no ha publicat abans de juny les resolucions dels procediments per a nomenar les noves direccions dels centres educatius per al pròxim curs acadèmic. Els procediments administratius preveuen que les persones implicades han de disposar d'un mes per a presentar al·legacions o recórrer els nomenaments, un termini que podria deixar alguns centres sense direcció des de l'1 de juliol. Aquest retard, segons STEPV, "fa palesa la negligència i incapacitat dels actuals gestors educatius". La conformació d'equips directius en col·legis i instituts resulta decisiva per a mamprendre les tasques pròpies de l'inici de curs. A més, en 2009/10 està prevista la imposició de la sisena hora lectiva; els "programes plurilingües"; el desplegament de llengües estrangeres en infantil, primària i cicles formatius; la nova organització dels batxillerats; i un calendari que incrementa els dies lectius i avança el lliurament de les qualificacions en secundària i batxillerat.

El professorat interí a l'exterior exigeix al ministeri millores laborals i retributives

Més del 60 per cent del professorat interí que treballa en els centres de primària i secundària en l'estranger va secundar, el 20 de maig, la vaga convocada unitàriament per STES, ANPE, CSIF, CCOO i FETE-UGT. La mesura de pressió era la resposta a la negativa del Ministeri d'Educació a negociar la millora de les condicions laborals del col·lectiu. Els docents interins que treballen en l'exterior pateixen una situació laboral insostenible, a més d'importants reduccions salarials, amb grans diferències amb el professorat funcionari en l'exterior i amb els residents a l'estat espanyol. Una mestra interina en l'estranger pot arribar a percebre, per exemple, un sou mensual entre 1.300 i 1.500 euros, perquè la seua nòmina no incorpora cap complement d'estrangeria. En la majoria dels països, a més, el professorat interí no compta amb l'assegurança d'atenció sanitària coberta pel ministeri i pateix una gran inseguretat laboral com a conseqüència dels rigorosos processos d'avaluació a què es veu sotmés.

Les adjudicacions telemàtiques, un retrocés en les condicions laborals

STEPV diu que el sistema presencial és transparent i dona més garanties al professorat

Allioli

Els sindicats STEPV, AFID, CAT i FETE-UGT han desplegat una campanya de mobilitzacions contra el nou sistema telemàtic d'adjudicacions de places docents imposat per la Conselleria d'Educació. El nou model, consideren, "suposa un clar retrocés en garanties i condicions laborals que a més pot entremetre l'organització i el funcionament normal dels centres en l'inici de curs".

El sindicats exigeixen el manteniment de l'actual sistema presencial d'adjudicacions, que permet "la possibilitat d'elecció fins al final del procés i el coneixement de la vacant obtinguda en el mateix acte d'adjudicació i abans de començar les vacances del mes d'agost". S'ha fet un enviament massiu d'escrius de protesta i tres concentracions davant les seus del Consell, en les tres capitals, i la vaga del 15 de juny.

L'actual sistema d'adjudicacions, segons STEPV, "està consolidat, és senzill, transparent i garantista, perquè es fa amb coneixement de les vacants i de les persones que hi participen, a la vista del professorat i sota control sindical". El sistema presencial, a més, "permet que els centres docents i el professorat estiguen en disposició de començar el curs amb normalitat l'1 de setembre". STEPV considera que l'administració ha de millorar l'actual sistema de cobriment de les substitucions, la gestió i co-

marcalització de les borses de treball i l'equiparació de les condicions laborals del professorat interí amb les del funcionariat de carrera, qüestions que la Direcció General de Personal no vol negociar des de fa set anys.

El nou sistema d'adjudicacions telemàtiques afectarà enguany el pro-

fessorat del cos de mestres i en 2010 s'estendrà als cossos de secundària.

El Sindicat ha advertit que el que ara es presenta com a nou sistema "es va retirar en un altre moment per ser molt complicat i perquè no garanteix la publicitat i la transparència, dificulta el control del professorat i els sindicats, retalla la possibilitat d'e-

lecció i obliga a estar pendent de les adjudicacions en juny, juliol i agost".

Al professorat opositor o provisional que no ompliga correctament la instància telemàtica, Educació li adjudicarà una plaça d'ofici. En el cas dels interins fins i tot podrien quedar exclosos de la borsa de treball.

Vaga i manifestació pel manteniment dels actes presencials

La vaga del professorat interí i provisional, convocada pels sindicats STEPV, AFID i CAT, va tindre un seguiment del 32% del col·lectiu afectat, especialment per part del professorat d'infantil i primària, que demanarà plaça en unes adjudicacions telemàtiques imposades per la Conselleria d'Educació. A les 12h unes 400 persones s'han manifestat a València per exigir el manteniment de les adjudicacions presencials. (Foto: A.S.)

El Sindicat du Font de Mora al jutjat per desobediència i malversació

STEPV interposa un recurs contra les convocatòries d'oposicions

Allioli

STEPV i Acció Cultural del País Valencià han denunciat davant el jutjat d'instrucció de València el conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, per no incloure en les ordres de convocatòria d'oposicions docents de 2009 la llicenciatura de Filologia catalana per a l'exempció de les proves de coneixement del valencià.

La convocatòria d'oposicions de 2009 per a ser docent en l'ensenyament públic valencià ignoren novament les 16 sentències del Tribunal Superior de Justícia i la del Tribunal Suprem, del desembre de 2008. STEPV ha instat reiteradament el conseller i el govern valencià a "acatar les sentències judicials i a abandonar la política d'agressions contra la unitat de la llengua". En l'última de-

núncia, el Sindicat, que considera presumptament vulnerats els articles referits a la desobediència a la justícia i a la desviació de diners públics, insta la justícia a estudiar aquests fets,

Alejandro Font de Mora

"per si pogueren ser constitutius d'infraccions penals i per fer el seguiment del tràmit oportú i la depuració de les responsabilitats a què hagueren donat lloc".

En recursos anteriors, presentats amb idèntiques al·legacions, les sentències del màxim òrgan judicial del País Valencià, sempre han sigut favorables a les entitats denunciants, com ara STEPV i les universitats. La darrera sentència del Suprem aclareix que la denominació de valencià, referida a la llengua que es parla al País Valencià, no és exclouent de la denominació de "llengua catalana": "Debe darse una respuesta negativa a la cuestión de si la denominación 'lengua valenciana', empleada por el Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana, tiene carácter excluyente e impide el uso de cualesquiera otras, con referencia obviamente a la 'lengua catalana'". D'altra banda, els dictàmens de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, entitat que depèn de la Generalitat, reconeixen la unitat de la llengua catalana.

El Sindicat també ha presentat un recurs contenciós administratiu contra les ordres de convocatòria d'oposicions davant el Tribunal Superior de Justícia.

Multa i suspensió de càrrec públic

Els articles del Codi penal suposadament vulnerats pel conseller, diuen, de manera textual:

■ **Article 410** Les autoritats o funcionaris públics que es neguen obertament a complir degudament resolucions judicials, decisions o ordres de l'autoritat superior, dictades dins l'àmbit de la seua respectiva competència i revestides de les formalitats legals, incorreran en la pena de multa de tres a dotze mesos i inhabilitació especial per a l'ocupació o l'exercici de càrrec públic per temps de sis mesos a dos anys.

■ **Article 433** L'autoritat o funcionari públic que destinés a usos aliens a la funció pública els cabals o efectes posats al seu càrrec per raó de les seues funcions, incorrerà en la pena de multa de sis a dotze mesos, i suspensió d'ocupació o d'exercici de càrrec públic per temps de sis mesos a tres anys.

ADÉS I ARA

VICENT ESTEVE

Inquisidors

La fi de curs ens ha arribat enguany atipats de declaracions i titulars, però famolencs de noves realitats amb què esperar, amb bons ànims, l'arribada del següent. Comptat i debatut, ací cadascú va a la d'ell o, com diuen per la Ribera, *tres per al sac i el sac en terra*. El proper curs començarà com acaba aquest, hipotecat, llastat per una circumstància política deplorable com és la de no saber si continuarem com estem o anirem a pitjor. La sensació és que el futur s'ajorna.

Per a acabar-ho d'adobar, a la primera calor se suma el tedi mediàtic d'una campanya electoral que, amb l'excusa de les eleccions al Parlament Europeu, es planteja com unes primàries... A tres anys vista de les eleccions casolanes! S'està perpetrant una campanya permanent quan el que cal és cridar: Anem per feina! I posar-s'hi. No ens eixirà debades. Les primeres conseqüències solen ser els excessos i, tot seguit, les abstencions —i que només siguen les computables.

Hi ha excessos i excessos: que uns *candidats*, imputats per la justícia en casos de corrupció, reclamen una sentència extrajudicial en forma de majoria electoral n'és un de gros. Que, damunt, titlen de nous inquisidors, *sin razón ni corazón*, a qui pretenen que les seues suposades faltes es jutgen en els tribunals, és ardonir-ho de perversió moral i política. I se'ls ompli la boca de com és d'important l'educació. Quina barra!

ALLIOLI de juny de 1980 ja se n'ocupà, dels inquisidors, els únics inquisidors que hi ha hagut, els avantpassats societaris i ideològics de Cañizares i companyia, els que juguen ara a confondre avortament i assassinat, i adés, llibertat de consciència i delinqüència. Inquisidors com l'arquebisbe Simón López, que el 31 de juliol de 1826 jutjaren i penjaren en la forca de la plaça del Mercat de València el mestre de Russafa Gaietà Ripoll i Pla pels delictes de "*no oír misa en ninguno de los días de precepto, ni en Navidad; que cuando pasaba S.M. de Viático a los enfermos por delante de la escuela, no salía a la puerta a tributar el culto debido a Dios, sin embargo de que los muchachos lo hacía*". Fa 183 anys i ja han bescanviat els morts pels botxins.

EDUCACIÓ INFANTIL

Educació infantil: fragmentada i oblidada

La Generalitat deixa sense atendre la majoria d'alumnes entre 0 i 3 anys

L'educació infantil és una etapa no obligatòria que s'estructura en dos cicles, 0-3 anys, i 3-6 anys, que té una gran rellevància. El primer cicle és el gran oblidat: la dispersió i la fragmentació de centres, la dispersió de personal, la poca inversió pública i, en el cas del País Valencià, l'abandó hi són la tònica general.

El compromís de l'estat amb aquesta etapa s'ha manifestat en la nova regulació que se n'ha fet des de la LOE, i la inversió econòmica per a l'etapa, que en el cas valencià és concreta enguany en l'aportació de 100 milions d'euros per a la creació de places de primer cicle, segons el Conveni de col·laboració entre el Ministeri d'Educació, Política Social i Esports amb la Comunitat Valenciana per al Pla de Suport d'Implantació de la LOE. Una bona notícia per a un sector que només té 33 escoles infantils públiques, i que es converteix en una mala notícia perquè la Conselleria d'Educació dedica la subvenció al finançament indirecte, de la xarxa privada, formada per 339 centres.

Una xarxa fragmentada

La separació i fragmentació de l'etapa també es fa evident en la tipologia de centres. Estan els anomenats centres d'infantil, on només hi ha alumnat del primer cicle, i els centres d'infantil i primària, sense unitats de primer cicle, i amb unitats de 3-6 anys i de primària. També hi trobem una gran varietat de centres que atenen xiquets i xiquetes però no s'adeqüen al que marca la LOE, ni al decret de mínims per als centres de primer cicle. Però sobretot és evident una consideració disgregada de l'etapa.

La dispersió del primer cicle és encara major si repassem la diversitat de les xarxes dependents de les institucions: la pública, que pertany a la conselleria —escoles infantils—, la pública de la xarxa municipal, algun centre dependent de la Diputació i fins a 121 centres vinculats amb els municipis. A més a més, hi ha un nombre indeterminat de centres públics anomenats "guarderies laborals". A tot això cal afegir la fragmentació de la xarxa privada: cooperatives —algunes, a la ciutat

de València, reconvertides des de l'antic patronat d'escola municipal—, centres privats concertats, centres privats que es mantenen en l'antic pla, preescolar del Pla 70, una gran varietat de guarderies, jardins d'infància i fins i tot ludoteques que no considera la LOE i que s'allunyen del model d'etapa educativa. Una franja sense control. Tot plegat, configura, com es veu, una gran dispersió que hauria d'atendre i assegurar l'atenció educativa de la població valenciana possible usuària, les 156.206 persones d'entre 0 i 3 anys.

La fragmentació del primer cicle d'educació infantil impossibilita articular mitjans de coordinació que, segons prescriu la LOE, cal establir entre els professionals de l'etapa per assegurar els mecanismes de continuïtat i que estan regulats en l'ordre de 24 de juny de 2008 (article 5) per la qual s'estableix l'avaluació de l'etapa d'infantil.

Mínima dotació, màxima ràtio

El sindicats STEPV i STAS han defès que com a mínim s'apliquen les ràtios recomanades per la Xarxa Europea d'Atenció a la Infància, que s'haurien d'estar aplicant des del 2006, i que són: 4-5 alumnes per a 0-1 any, 9-11 alumnes per a 1-2 anys, 13-15 alumnes per a 2-3 anys, i 18-20 alumnes per a 3-4 anys. Unes ràtios que al País Valencià s'havien aplicat des dels anys 70 i que a partir de 2005, i en virtut del Reial Decret de Requisits Mínims (1004/91) es van perdre per a iniciar un camí que ens ha conduït a la situació actual. Ací trobem de forma generalitzada ràtios de 25 alumnes per al cicle 3-6, que en el cas de centres privats, a la ciutat de València, voregen la trentena en unitats de 3 anys. En el cas de 0-3 anys, les ràtios legalment establides també s'han incomplert.

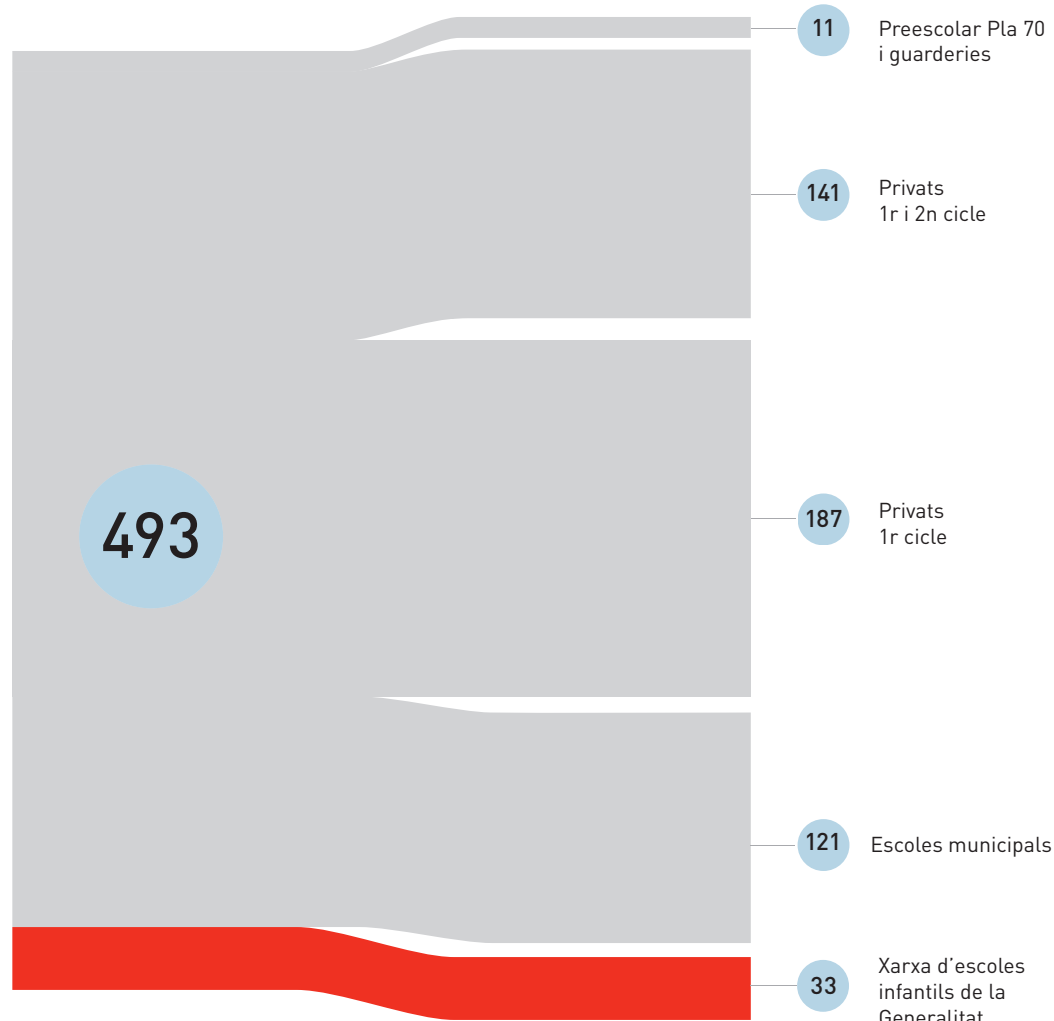
La Generalitat, que ha ignorat els requisits per a establir els espais, les plantilles i el personal, s'afanya a massificar les aules per amagar el raquitisme de la seua oferta. És l'autèntica veritat d'una política que retalla fins als mínims les dotacions i que alhora permet que se sobrepassen les ràtios per damunt dels màxims.

RESUM DEL PROCÉS D'ADMISSIÓ PER AL CURS 2009/2010

	CENTRES	SOL-LICITUDS	ADMESES	%	NO ADMESES	%
VALÈNCIA	10	908	501	55%	407	45%
CASTELLÓ	6	744	409	55%	335	45%
ALACANT	17	1797	1193	66%	604	34%
PAÍS VALENCIÀ	33	3449	2103	61%	1346	39%

UNA INSUFICIENT XARXA PÚBLICA PER AL PRIMER CICLE D'INFANTIL

CENTRES D'INFANTIL SEGONS LA TITULARITAT (nombre de centres)

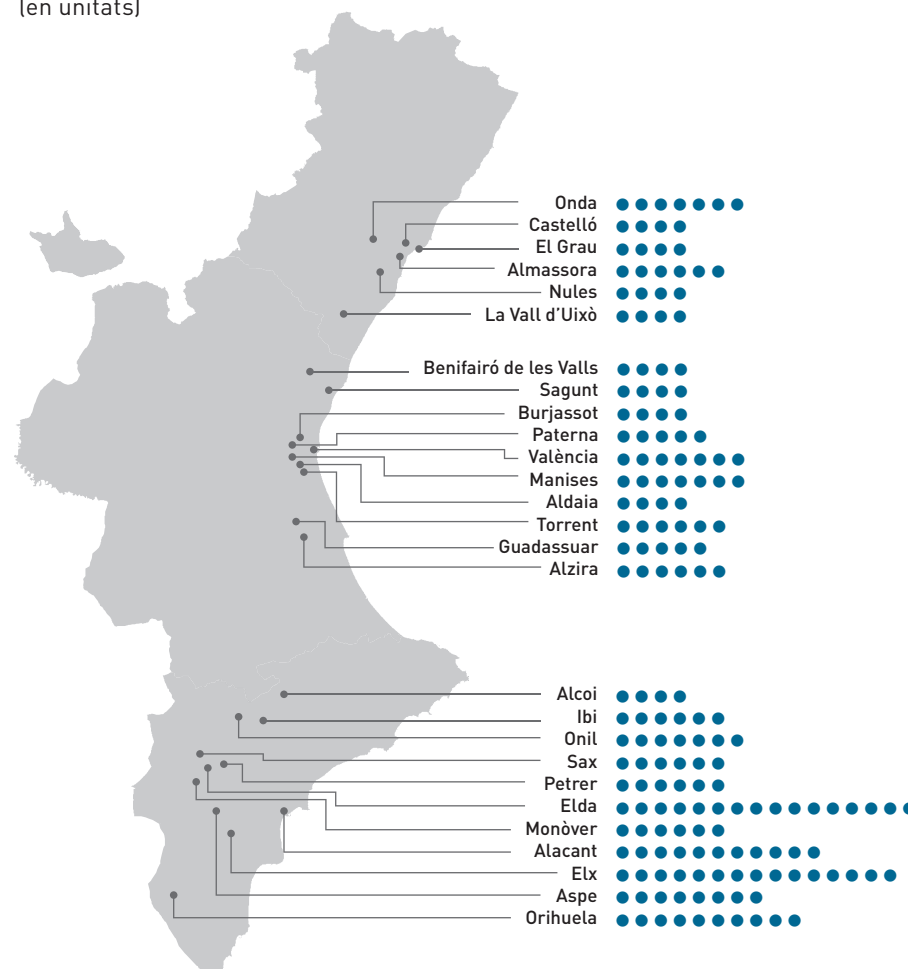

L'OFERTA DE PLACES D'INFANTIL (0-3)

Només 19 de cada 100 xiquets i xiquetes trobaran plaça per al pròxim curs en un centre d'infantil del cicle 0-3 de la Generalitat

DISTRIBUCIÓ GEOGRÀFICA DELS CENTRES DE LA GENERALITAT (en unitats)

Font: Conselleria d'educació, INE i elaboració pròpia / Gràfic: Amadeu Sanz

JUAN MIGUEL MUÑOZ

Els orígens d'una etapa clau

En els últims anys setanta, amb el desenvolupisme i la industrialització, s'origina una gran demanda de mà d'obra que possibilita que la dona s'incorpore de manera generalitzada al món del treball. La necessitat d'atendre i cuidar els xiquets i les xiquetes que el sistema educatiu no escolaritza (0-4 anys) és l'origen d'una xarxa de *guarderies* infantils que comença a constituir-se.

El Ministeri d'Administracions Públiques i Assumptes Socials, per mitjà de l'Institut Nacional de Acció Social (INAS) i alguns ajuntaments, intenten respondre a aquesta necessitat. Tot seguit s'hi incorpora la iniciativa privada, en presentar-se l'activitat en una oportunitat de negoci. Per a posar en marxa un centre no calia complir molts requisits, perquè les guarderies es regien com una activitat industrial. Hui encara hi ha un conjunt de *ludoteques* i *jardins d'infància* que funcionen sense disposar de cap plantejament educatiu. A mitjan anys huitanta, les guarderies incorporen un nou plantejament sobre la infància

La LOGSE configura l'educació infantil com un ensenyament de règim general

i el seu desenvolupament, i s'aproximen a una concepció educativa. La LODE (1985) regula la nova normativa sobre l'educació infantil d'aquests centres.

La Conselleria d'Educació, amb les competències educatives transferides, comença a posar les bases d'un model públic, amb una xarxa pròpia a la qual s'hi afigen les guarderies procedents de l'INAS. Des de la Generalitat es potencia una nova xarxa municipal i es financen els ajuntaments que ja compten amb centres d'aquest tipus. També s'obri una línia de finançament per a la xarxa de cooperatives educatives sense anim de lucre que ja funcionen: les escoles infantils, popularment conegudes com a *escoles*.

La incorporació a Europa genera una altra xarxa de centres infantils, les *guarderies laborals*, finançades amb els fons procedents de la UE i que s'instal·len prop de grans empreses i als polígons industrials.

Finalment, la LOGSE configura i desenvolupa l'educació infantil com un ensenyament de règim general, una etapa educativa amb entitat pròpia els ensenyaments de la qual es desenvolupen en centres educatius específics.

ENTREVISTA

Lucía García Mengual / R. M.

«Sense escoletes públiques no pots conciliar la vida laboral i familiar»

Lucía García Mengual, mare d'alumna de l'escola infantil Nostra Senyora de Lourdes, de Castelló de la Plana

Rafael Miralles Lucena

"El nostre calvari comença quan un grup de mares i pares de 20 alumnes de dos anys, després d'estar admesos en l'escoleta i de formalitzar-hi la matriculació som convocats a una reunió urgent en la qual ens diuen que n'han quedat exclosos". De la indignació, Lucía García Mengual (Castelló de la Plana, 1974), mare de dues xiquetes de dos i set anys, va passar a encapçalar la protesta d'un grup de mares treballadores que es resistien a acceptar les explicacions dels responsables de la Conselleria. Ha passat un any i a Lucía García encara li costa entendre que aquestes coses puguen passar en l'educació pública, concretament a l'escola infantil Nostra Senyora de Lourdes, a Castelló de la Plana. **Com comença tot?** L'any passat, una setmana després de finalitzar el procés de matriculació en el centre, em comuniquen que la meua filla s'hi ha quedat fora. La conselleria havia promès que enviaria a l'escoleta una educadora més si hi obrien una nova aula, però l'escoleta, que temia que la conselleria no compliria la promesa, va fer un sorteig i en van quedar exclosos vint alumnes, entre elles la meua filla de dos anys.

Vau recórrer davant l'administració?

Els pares afectats vam elaborar un recurs col·lectiu i uns quants en vam presentar un altre a títol individual. L'administració es va posar en contacte immediatament amb l'escoleta, i va assegurar, l'endemà, que es comprometia a enviar-hi l'educadora i que no calia que presentàrem cap reclamació. Això era el mes de juny.

Al setembre, tinc entès que van tornar els problemes.

A punt de començar el curs, és quan comencen les mogudes més fortes.

L'educadora no arribava, i la directora del centre va començar a posar-se nerviosa. Normal, hi havia vint criatures, moltes amb bolquers, que havien d'anar a una aula sense l'equipament ni l'adaptació prescrita per llei i que no disposava de vàter. Cada volta que l'educadora acompanyava als serveis els qui ho necessitaven, la resta del grup s'havia de quedar a classe sota la responsabilitat d'alguna cuinera o netejadora.

Aleshores és quan la vostra mobilització es fa més visible.

Ens vam haver d'organitzar, ens vam dirigir a la premsa i la protesta va obtenir una important repercussió pública. El senyor Vilar [cap de la Direcció Territorial d'Educació de Castelló] i la inspectora se'n rentaven les mans i no feien res per a resoldre res, sempre ens deien el mateix: "No és un problema nostre, depén de València, de Funció Pública i Hisenda".

Però estaven incomplint l'acord de plantilles...

Efectivament, l'acord de 2005 entre la Conselleria d'Educació i els sindicats estableix que en les escoletes hi ha d'haver una mestra d'infantil amb funcions de directora i una educadora per aula. Però per a l'administració l'acord era, segons ens deien, "paper mullat" i que la norma que valia era un real decret que no preveia ampliar la plantilla del centre, i que les educadores depenen de Funció Pública. Davant això, vam començar a manifestar-nos a les portes del col·legi per denunciar la situació.

Pel que va publicar la premsa, sembla que estàveu molt indignades...

La gota que va fer vessar el got va ser que una de les educadores i la directora van caure malaltes i van demanar la baixa. Un dia, a l'entrada de l'escola, a les mares i els pares d'una aula els van dir que no podien deixar-hi

els xiquets perquè les altres educadores no se'n podien fer càrrec. Allí mateix, els pares vam decidir anar-nos-en a la Direcció Territorial. A la inspectora li vam fer veure que l'escola patia una situació insostenible, que havíem de treballar i necessitàvem que els nostres fills anaren a escola. Abans havíem remés escrits a l'ajuntament, la conselleria, la premsa, els partits polítics..., ens havíem reunit amb els sindicats, pressionàvem per totes les bandes. Els diaris informaven cada dia de la nostra situació, però no aconseguíem res.

Quant de temps es va allargar la situació?

Just el mateix dia que vam parlar amb la inspectora, a l'hora de dinar, va arribar una mestra per substituir la directora.

L'organització del col·lectiu va ser decisiva...

Per a tindre força és fonamental anar com una pinya i reclamar el que ens correspon, tots paguem impostos, a tres o quatre no els fan cas. Vam haver de constituir-nos com associació de pares afectats per reclamar i dirigir-nos col·lectivament a instàncies superiors, el síndic de greuges o el defensor del poble.

Quina és ara la situació de l'escola?

De cara al curs 2009/10, es mantenen les quatre aules i les quatre educadores, a més de la directora, però l'educadora de reforç encara no l'han enviada, fa un dies hem tornat a denunciar-ho. És preocupant que una majoria de famílies desconega la situació de les escoletes, i no arriben ni a presentar-hi la sol·licitud de matrícula, perquè creu que no obtindrà una puntuació suficient. A Castelló, la nostra és l'única escoleta pública, la resta són privades. Sembla mentida que l'administració es faça la cega davant una demanda grandíssima de places en aquests nivells educatius.

Hi ha una consciència suficient sobre la necessitat d'ampliar l'oferta d'escoletes públiques?

Una guarderia privada costa entre 300 i 400 euros mensuals. Si estàs treballant, encara pots pagar-ho retallant la despesa d'altres coses. Però si no treballes —era el meu cas l'any passat—, dur una filla a un centre privat és senzillament impossible. I hi ha una carència vergonyosa de places en la xarxa pública. En la nostra escola, per exemple, és un escàndol que hi haja dues aules tancades, on podrien escolaritzar-se 40 alumnes més.

No està garantit l'ensenyament en el primer cicle d'infantil?

A Castelló, la conselleria no garanteix l'accés a una plaça escolar pública de zero a tres anys. Hi ha escoletes al Grau o a Borriana que n'agafen de més menuts, però a Castelló només en matriculen a partir de dos anys. I en el millor dels casos, els xiquets només estan un curs en aquesta escoleta. El curs passat s'hi van quedar 40 xiquets fora i enguany sembla que encara n'han sigut més.

Per què és tan important l'educació dels 0 als 3 anys?

No és el mateix que els xiquets estiguen a casa amb sa mare o son pare que estiguen relacionant-se amb altres xiquets, són més oberts, estan més espavilats... Ho veig amb les meues filles: la major no va anar a l'escoleta fins que va fer tres anys i és més retreta. La menuda és molt més desperta i activa i es relaciona molt més amb la gent, gràcies a la socialització de l'escola. A banda d'això, si treballem el pare i la mare, no pots deixar sola la teua filla en casa, sense escoletes no pots conciliar la vida laboral i familiar. És lamentable que una escoleta pública com la nostra no funcione al cent per cent, i més amb una crisi que afecta sobretot les famílies treballadores, que són les que més ho necessiten.

ENSENYAMENT PRIVAT

El conveni de concertada continua estancat

Les primeres negociacions allunyen les posicions

Allioli

Les posicions dels sindicats i la patronal en el VI conveni de l'ensenyament concertat es troben fortament enfrontades, un fet que dificultarà avançar en la negociació. A pesar que les patronals valencianes CECE i Educación y Gestión s'han mostrat satisfetes perquè estimen que la signatura és imminent, des d'STEPV la percepció és molt més pessimista: "Segur que no serà un conveni ràpid".

En la primera reunió negociadora el bloc sindical va presentar una plataforma de mínims per a incorporar-la al conveni i millorar la redacció de l'articulat. Amb caràcter general es proposa un increment salarial del 3% per a tots els nivells, centres i categories. Per al professorat, els punts es-

pecífics que es plantegen són: adaptació de la legislació vigent (Llei d'Igualtat, Estatut dels Treballadors...); activitats lectives i no lectives, amb un màxim de 25 períodes lectius; permisos per adopció i per acompanyar al metge; complements retribuïts autonòmics. Per al personal d'administració i serveis, en les 57 hores a disposició de l'empresa, es planteja contemplar com treball efectiu el descans en jornada continuada i es determinen dos dies continuats de descans setmanal, en el cas de que no es puga gaudir en cap de setmana el descans d'un dia i mig.

Entre les posicions de les patronals, que redueixen la seua proposta d'increment salarial a l'1,4% per al PAS i personal no concertat i d'una quan-

tia equivalen a l'increment del mòdul per als docents, hi ha la pretensió que s'accepte la possibilitat d'ampliar la jornada laboral dels docents en 90 hores anuals, sense la consideració d'ex-

Hi ha la pretensió que s'accepte la possibilitat d'ampliar la jornada laboral dels docents en 90 hores anuals

traordinàries, per a activitats extraescolars o organitzades per l'empresa. Aquestes activitats es plantegen com "de lliure oferta per part de l'empresa i voluntàries pels treballadors i les tre-

balladores". En el cas de les retribucions per càrrecs unipersonals, la patronal, no ha fet oferta de millora, i l'ensenyament només serà gratuït per als fills i filles del personal que treballa al centre. Les patronals pretenen suprimir la comissió mixta de places de gratuïtat.

A més, els representants de les empreses volen augmentar la jornada del personal docent que treballa amb alumnat d'entre 0 i 3 anys: per als mestres, fins a les 1.362 hores anuals (32 setmanals); educadores infantils, 1.620 hores (38 setmanals); assistents, 1.640 hores (39 setmanals). Per aquest personal volen aplicar una distribució irregular de la seua jornada laboral, un mes de vacances, preferentment en estiu, i altres 10 dies retribuïts a l'any, segons el criteri de l'empresari.

Les patronals valencianes han advertit que no negociaran un acord per a demanar a la Conselleria d'Educació el pagament a compte fins que no es signen les taules salarials del conveni. Amb aquest condicionants, l'actualització salarial del 2009 no serà efectiva fins la signatura del conveni.

La mesa tècnica ajorna de nou l'acord de plantilles

El complement personal transitori s'haurà de seguir reclamant per via judicial

A.S.

Plantilles de cicles formatius

La Conselleria d'Educació ha tornat a ajornar, en la mesa tècnica del 3 de juny, l'acord de plantilles per a la formació professional, pendent des de la suspensió de les negociacions sobre aquest punt, a finals de 2005. L'administració assegura que plantejarà aspectes que puguen incorporar-se als pressupostos de 2010. En primer lloc, caldrà establir l'assignació horària dels equips directius i quantificar l'assignació dels mòduls en funció de les noves titulacions que en el 2010/11 s'impartiran. D'altra banda, la introducció de l'anglès des de 2009/10, suposarà la reducció de dues hores lectives en determinades àrees, cosa que suposarà una reestructuració sobre la qual l'administració donarà instruccions al juliol. En els centres específics, a més, l'increment horari s'aplicarà segons la tipologia dels centres, 12 o 25 hores. Pel que fa a les plantilles, sindicats i patronals han coincidit en la necessitat d'arribar a un consens que permeta l'aplicació de l'acord subscrit el 2005.

CPT i altres despeses

Sindicats i patronals han plantejat la conveniència de subscriure un acord que evite que les persones que han deixat de cobrar el complement personal transitori (CPT) hagen de presentar una reclamació formal. La posició de la conselleria, que no accepta una solució pactada i pretén que els afectats seguisquen formulant les reclamacions per via judicial, assegura que està avalada per un informe de 2007 dels seus serveis jurídics, que denega el pagament del CPT.

Finalment, per a elaborar els pressupostos de 2010, l'administració ha traslladat a Hisenda l'actualització dels mòduls de despeses de funcionament. El càlcul aplica els augments anuals previstos en l'acord de 2004 i que ha ratificat en anys posteriors. Per a 2010, el mòdul de 2009 no incorpora cap increment: infantil i primària, 8.069,94 euros; educació especial, 8.239,72 euros; primer cicle d'ESO, 9.736,11 euros; segon cicle d'ESO, 10.746,15 euros.

Educació denega la línia en valencià a una escola de Picassent

.....
 Sant Cristòfol Màrtir matricularà l'alumnat "en compliment del dret"

Allioli

La Conselleria d'Educació ha denegat la sol·licitud del consell escolar del col·legi concertat Sant Cristòfol Màrtir, de Picassent, de transformar una de les dues línies del programa d'incorporació progressiva (PIP) en una altra d'ensenyament en valencià (PEV). El centre va iniciar el procés per reclamar el canvi de programa amb una enquesta a les famílies, que van manifestar la voluntat d'escolaritzar els fills i filles en valencià. El claustre del professorat també va aprovar la iniciativa.

A pesar que la inspecció i la directora territorial van trametre la sol·licitud, l'inspector, seguint les instruccions de la secretària d'Educació, Concha Gómez, va informar verbalment al centre que la línia en valencià estava denegada. En l'escrit que el titular del centre, Vicent Cardona, va remetre a la secretària autonòmica, manifesta que el

Aquests programes només representen una ínfima minoria de l'alumnat escolaritzat en la llengua pròpia del País

centre no necessita cap autorització per a complir "un dret que considere que tinc, nosaltres procedirem a matricular en valencià".

STEPV ha qualificat la decisió de Gómez, d'"injustificada" i "intolerable". "Aquest tipus d'actuacions contra el valencià demostren, una vegada més, l'actitud dels responsables d'Educació davant la necessària i urgent ampliació de programes d'ensenyament en valencià en els centres concertats". Aquests programes només representen una ínfima minoria de l'alumnat escolaritzat en la llengua pròpia del País. Un informe elaborat per STEPV mostra que el 94% dels estudiants en valencià estan escolaritzats en centres públics (www.intersindical.org/stepv/allioli/index.htm). "Les traves i denegacions de sol·licituds de programes d'ensenyament en valencià per part de la conselleria, representen "un pas més en la política antivalenciana de la Generalitat".

STEPV ha sol·licitat una reunió urgent amb responsables d'Educació perquè aclarisquen la situació a Picassent i donen garanties que no es tornaran a ignorar les decisions adoptades per centres que decideixen democràticament implantar programes d'ensenyament en valencià.

El Punt, només per subscripció

Ajude'ns a buscar nous subscriptors

Si coneix alguna persona que es trobe interessada i encara no és subscriptor de l'edició d'El Punt del País Valencià, només cal que el convide a remetre la butlleta que figura al peu d'aquesta plana o que telefone al 902 45 60 00. També pot fer-ho directament per internet a l'adreça <http://quiosc.elpunt.cat>. Li enviarem el setmanari directament a sa casa i sense cap recàrrec. Moltes gràcies per la seua col·laboració.

Butlletí de subscripció

EL PUNT

... i recorde,
 independent,
 valencià,
 democràtic
 i comarcal

Domiciliació bancària

Caixa/banc
 Agència
 Adreça
 Població
 Nom del titular

Codi entitat
 Codi sucursal
 Dígits control
 Nòm. compte

Es prega que atorguem fins a nova ordre els rebuts que presentari Hermes Comunicacions SA per l'import d'una subscripció a El Punt".

Data Signatura

EL PUNT

FITXA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms
 Carrer
 Núm.
 Codi postal
 Població
 Document d'identificació
 Telèfon

Signatura
 Remete aquesta butlleta (o fotocòpia) per correu a: EL PUNT
 Historiador Diego, 12 bis • 46107 Albalencia
 o per fax al 902 10 11 92.

Emergències sanitàries escolars: COM AFRONTAR-LES

Esparta (<http://www.flickr.com/photos/esparta/3483781370/>)

Mingo Ortola

Les notícies recents sobre l'anomenada grip porcina, grip nova o grip A (H1N1) a la Comunitat de Madrid, amb vora un centenar de casos confirmats en centres escolars, a més dels detectats a l'Universitat Politècnica de València, han generat una certa alarma social, que no és més que la punta de llança d'un munt de situacions que es produeixen amb una certa freqüència en la majoria dels centres educatius.

En altres circumstàncies, aquestes situacions, per quotidianes, no mereixen l'atenció dels mitjans de comunicació. En efecte, cada dia el professorat es troba accidents o malalties, sobtades o no, que l'obliguen a actuar

ràpidament. En general, no té ni els coneixements adequats ni els mitjans necessaris, però ha d'actuar per a fer front a aquestes situacions sobrevingudes.

La bona fe ens fa obrir d'acord amb les nostres experiències, sovint adquirides per usos i costums particulars, que poden ser errades o contràries a una profilaxi adequada. "Voler ajudar" no està exempt de risc, perquè una actuació incorrecta o negligent pot agreujar l'estat de la persona accidentada o malalta, a més dels problemes legals que se'n poden derivar per a qui actua.

En un tema tan sensible, la primera cosa que cal fer és evitar el tremendisme i l'alarmisme.

Però no hi val allò d'emprar la tàctica de l'estruc i amagar el cap. Cal cercar solucions positives, negociades amb l'administració educativa. Solucions que permeten prestar atenció a qui en necessita, amb garanties perquè la nostra bona fe no comporte conseqüències negatives per a ningú.

És cert que hi ha algunes situacions que estan contemplades i protocol·litzades en la normativa vigent, com per exemple l'actuació davant els casos de meningitis i altres malalties contagioses. Val a dir també que la majoria del professorat i bona part dels equips directius ho desconeixen perquè aquests protocols dormen en despatxos, sovint d'altres conselleries, com ara la de Sanitat.

Una primera reivindicació consisteix a exigir que se'ns facilite informació —als equips directius, professorat, personal d'inspecció i gestors de la conselleria— sobre l'existència i el contingut d'aquests protocols. No n'hi ha prou, però, amb la informació. També necessitem una formació específica sobre aquests temes.

A més dels cursos de primers auxilis organitzats pels Cefires, la Conselleria de Sanitat i els serveis de prevenció de riscos laborals haurien d'editar unes guies d'actuació rigoroses i senzilles, que ja estan disponibles en altres comunitats autònomes (Andalusia i Castella i Lleó). La Conselleria d'Educació, tan capdavantera en innovacions més o menys estrafolàries en podria prendre nota.

Per tal de pal·liar aquestes deficiències, hi ha equips directius de centres i, sobretot, algunes ampes que han optat per contractar segurs amb entitats privades. Però l'administració no pot defugir les seues obligacions. Caldria convenir entre el Servei Valencià de Salut, els ajuntaments i la conselleria un conjunt de mecanismes que permeteren la col·laboració entre les distintes institucions. Hi caldria incloure la presència habitual de professionals sanitaris en els centres educatius.

Mingo Ortola és coordinador de l'Àrea de Seguretat i Salut Laboral de l'STEPV

PETJADES DE DONA

BEGONYA MEZQUITA

Com un formigueig de versos, Carmelina Sánchez-Cutillas

Aquesta dona, que convertí la curiositat en un ofici, va morir discretament, als 82 anys, com qui apaga el llum de la tauleta de nit i deixa de comptar les síl·labes dels seus versos insomnes. Amb la distància que el temps atorga, passat l'impacte del seu traspàs, una allau de paraules han acompanyat la seua partida: premsa escrita, blocs, diaris digitals, reunions, escoles, fòrums, no pas televisió (*ai las!*), s'han fet ressò de l'empremta que Carmelina deixa en la nostra petita i malaguanyada pàtria. Per començar, protagonitzà l'embranchida d'un camí de recuperació durant els anys de Transició en què, àvids de referents, valencians i valencianes ens agafàvem a les manifestacions culturals i literàries més immediates que ens recordaven qui havíem sigut, qui havíem de ser després de tants anys de mudeses. La seua *Matèria de Bretanya (1976)* fou, juntament amb alguns altres títols com *Ramona Rosbif*, *Els cuacs de seda*, *Te deix amor la mar com a penyora*, una novel·la de capçalera, una branca a recer de la qual, naufrags de lletres lliures i en català, redescobríem una llengua viva i vital. A la primeria dels huitanta, quan la llengua dels valencians per fi es feia lloc al món de l'ensenyament, aquesta novel·la de records d'infantesa, fou lectura obligada a instituts i universitats. De fet, és un dels primers llibres en català que recorde a les prestatgeries de casa. D'altra banda, i més enllà d'aquest indiscutible punt de referència, la veu de Sánchez-Cutillas representa la dona, la persona que s'ompli de coratge i ultrapassa les fronteres de la por i la submissió. Dona entre molts homes (Fuster, Estellés, Sanchis Guarner, Valls) es va definir com la fèmina rebel i bohèmia que el seu temps no permetia. La seua obra es completa amb estudis historiogràfics i un grapat de llibres de poesia. Els seus versos, per bé que eclipsats per l'impacte que tingué la novel·la, són transparents i captivadors, com aquests que va escriure al llibre *Els jeroglífics i la pedra de Rosetta* i que ens evocuen per sempre aquell desig de perdurabilitat que defineix els poetes.

Jo tindrè una mort incolora, com un riu antic sense baladres. I l'atzavara i els núvols i el blindatge fosc del vent, soterraran el meu nom a la cripta azòtica dels faunes. Però un jorn, a l'hora del seny del vaticini, tornarà als meus llavis el suc agredolç de la magrana.

Les polítiques d'igualtat, a debat en unes jornades de la Intersindical

El castell de La Mota, a Medina del Campo (Valladolid), va ser el marc elegit per a les jornades *Trabajar en igualdad en tiempos de crisis* de la Confederació Intersindical. Les sindicalistes arribades d'arreu de l'estat, vora d'un centenar de dones i una desena d'homes, hi van debatre, del 15 al 17 de maig, distintes aspectes re-

ferits a les polítiques d'igualtat: legislació europea, estatal i autonòmica; plans d'igualtat de les empreses, l'administració i l'escola; situació laboral de les dones a la Unió Europea; formació i orientació necessàries perquè l'alumnat accedisca en igualtat de condicions al mercat laboral. Els debats van evidenciar les dificul-

tats per a treballar en igualtat en temps de crisi. En les jornades va intervenir una delegació de la Intersindical Valenciana i STEPV. Durant el franquisme, el castell de la Mota va albergar l'escola de formació de la Sección Femenina, la institució dependent de la Falange que es dedicava a inculcar a les dones els valors del nacionalcatolicisme. Sobre les dones, el 1958, l'organització presidida per Pilar Primo de Rivera, els recomanava: "Si tú tienes alguna afición, intenta no aburrirle hablándole de ésta, ya que los intereses de las mujeres son triviales comparados con los de los hombres".

La delegació de la Intersindical, davant del castell de la Mota / Arxiu

Arxiu

Rosa Graells, Premi a la formació de persones adultes

Rosa Graells Llorca, mestra jubilada del centre de formació de persones adultes (FPA) Miguel Hernández, de Sagunt, ha guanyat el premi Ciutat de Dénia "per la seua dedicació a la tasca educativa, en l'FPA, i per la seua vàlua personal com a lluitadora pels drets de les persones més desfavorides". En la trajectòria i el compromís social de Graells, fundadora de STEPV, membre del Moviment Cooperatiu d'Escola Popular, l'Associació de Dones Creients del País Valencià i l'Associació Morvedre Acull, entre altres, destaquen les seues tasques en l'àmbit de la cooperació internacionalista.

POLÍTIQUES EDUCATIVES

Rafael Cuesta

Entre els motius que s'han al·legat per a demanar la dimissió del conseller d'Educació no s'ha fet ressaltar prou la seua ignorància. En alguna de les seues decisions, com l'ordre d'Educació per a la ciutadania, ha revelat un desconeixement preocupant i injustificable per a un governant. Com s'ha atrevit a dictar una disposició tan estrafolària i a fer el ridícul de manera tan estrepitosa?

Segons Font de Mora, l'estat no està legitimat per a programar l'educació en valors de l'alumnat, una tasca que segons ell competeix exclusivament als pares i les mares. Però aquest argument conté un greu dèficit democràtic: obvia el manament constitucional de difondre els valors ciutadans i en nega l'existència. A més, es justifica l'incompliment de l'obligació dels poders públics de contribuir a la construcció d'un espai comú de convivència que permeta a les persones viure en pau, sense renunciar a les seues diferències.

Però Font de Mora, a més de palesar una manca de convicció democràtica, desconeix com es du a terme el procés de socialització i l'adquisició de valors morals. Encara que corresponga a les mares i els pares sobretot l'educació dels seus fills, també hi intervenen altres agents socialitzadors: escola, mitjans de comunicació, amistats...

La mateixa legislació atribueix al sistema educatiu i específicament a l'assignatura de Ciutadania, l'objectiu que l'alumnat conega i faça propis els principis que regeixen en una societat plural i democràtica, els valors que sustenten l'espai comú de convivència i que, per tant, poden ser compartits per tota la població amb independència de la seua identitat, creences o qualssevol altres

característiques específiques. La formació de ciutadans i ciutadanes responsables és una de les funcions del sistema educatiu i l'estat té el manament constitucional de portar-la a terme.

Un conseller no pot desconèixer els més elementals principis democràtics, educatius i didàctics; no pot negar les evidències científiques. Formar part d'un govern l'obliga a estar informat, i Font de Mora sembla desconèixer que els responsables públics són, al seu torn, agents socialitzadors. Ell mateix, en negar-se a complir la LOE

Font de Mora desconeix com es du a terme el procés de socialització i l'adquisició de valors morals

i intentar boicotejar-la, es comporta de manera molt poc compromesa amb els valors democràtics, amb l'ètica cívica. Amb la seua conducta mostra que els problemes reals de l'educació no entren en les seues prioritats i que el compliment de la llei no és una obligació. Amb les seues excèntriques decisions, està edificat, potser sense saber-ho, una altra educació per a la ciutadania. Per a una ciutadania irresponsable.

No s'ha de descartar que el conseller coneix aquests assumptes i que no és tan ignorant com pareix. Sobre la seua gestió, llavors, podríem parlar de cinisme, hipocresia, impudícia, prevaricació o frau. Per tot això, amb la seua dimissió no n'hi hauria prou.

Rafael Cuesta és catedràtic de Filosofia d'ensenyament secundari

UNA ALTRA ESCOLA ÉS NECESSÀRIA I POSSIBLE

MANIFEST PEDAGÒGIC 'NO ÉS VERITAT'

Les organitzacions i persones que signem aquest Manifest estem profundament preocupades per la difusió de creences sobre l'escola que distorsionen greument la realitat. Per això afirmem que:

- No és veritat que en l'escola predomine un model d'ensenyament diferent del tradicional. Al contrari, a pesar que hi ha molts arguments en contra, la cultura escolar dominant a Espanya segueix basant-se en la transmissió de bastants continguts desfasats, en l'aprenentatge repetitiu, en l'avaluació sancionadora i en la prolongació de la jornada amb abundants deures. La majoria de l'alumnat, com sempre ha ocorregut, identifica el saber amb retindre informació per a l'examen.
- No és veritat que en l'escola hagen baixat els nivells. N'hi ha prou d'observar els llibres de text per a comprovar que cada vegada es pretén ensenyar més continguts. La idea que "els nivells baixen" tracta de donar una explicació fàcil al fracàs escolar. Però els estudiants fracassen perquè el model d'ensenyament tradicional, i no altre, no provoca un aprenentatge durador i de qualitat. Això sempre ha estat així. No entendre moltes explicacions, estudiar per als exàmens i oblidar el que s'ha estudiat són experiències compartides. En un món on la informació circula per Internet, on els problemes són interdisciplinars, on les certes absolutes han desaparegut i ens enfrontem a un futur crític, incert i complex, l'escola segueix ancorada en continguts i mètodes del passat.
- No és veritat que l'alumnat d'ara siga pitjor que el d'abans. És diferent, però no pitjor. Els menors són el producte de la societat on viuen. jutjar-los negativament com a col·lectiu és ocultar la responsabilitat de la societat adulta. La incitació al consum, la cultura del triomf i de la superficialitat, la

seua conversió en objectius permanents del mercat i la forma de vida dels adults amb els quals viuen són, entre altres, realitats que influeixen en el seu desenvolupament. La societat té una actitud hipòcrita: es veu reflectida en l'espill d'ells i, de vegades, no li agrada el que veu, però, en comptes d'analitzar-ne les causes, arremet contra la imatge que s'hi projecta. En l'escola això és especialment greu. Els "mitjans" han afavorit una alarma injustificada. La falta de respecte devers els docents, l'assetjament entre iguals, etc., encara que són problemes reals, s'han sobredimensionat, convertint-los en productes de consum.

- No és veritat que els docents tinguen un excés de formació pedagògica i un dèficit de formació en continguts. Al contrari. Els professors de secundària, per exemple, després de cinc anys de formació en una llicenciatura només han rebut un curs de dos mesos sobre aspectes tan importants com els següents: la psicologia de l'alumnat; la importància del món afectiu; els models pedagògics; la selecció de continguts; el disseny d'activitats; l'ús dels recursos, especialment aquells més pròxims als estudiants; les formes d'avaluar i les seues repercussions formatives; les tendències innovadores en educació; la dinàmica de grups; etc. En una professió centrada en la pràctica, els docents han tingut una formació molt poc vinculada amb els centres escolars (és de justícia reconèixer l'esforç de molts docents per intentar respondre als problemes professionals, a pesar de la seua insuficient formació inicial, de la qual no són responsables). Per això, considerem necessària una profunda reforma de la formació inicial del professorat que assumisca, per fi, que per a ensenyar no n'hi ha prou de saber el contingut.

Escola i universitat: cal un canvi

Aquest canvi no pot vindre del model tradicional, com reclamen alguns, ignorant que és el responsable del fracàs actual. Tampoc aplicant polítiques de mercantilització de l'educació, ni models empresarials de planificació i control de qualitat. Les persones no són mercaderies. Alguns principis de l'escola que necessitem són:

- 1 Centrada en els estudiants i en el seu desenvolupament integral.
- 2 Amb continguts bàsics vinculats amb problemàtiques rellevants del nostre món.
- 3 Amb metodologies que promoguen aprenentatges funcionals i la capacitat d'aprendre a aprendre. On l'esforç tinga sentit.
- 4 Amb recursos didàctics moderns i variats. Una escola que utilitze de forma intel·ligent i crítica els mitjans tecnològics d'aquesta època.
- 5 Amb formes d'avaluació formatives que abasten tots els implicats i que impulsen la motivació interna.
- 6 Amb docents formats i identificats amb la seua professió i estimulats per a la innovació.
- 7 Amb una ràtio raonable i amb professorat ajudant i en pràctiques. Amb moments per a dissenyar, avaluar, formar-se i investigar.
- 8 Amb un ambient acollidor, on els temps, espais i mobiliaris estimulen i respecten les necessitats dels menors.
- 9 Cogestionada per tota la comunitat educativa. Que promoga la coresponsabilitat de l'alumnat. Compromesa amb el mitjà local i el global.
- 10 Autènticament pública i laica. Amb un marc legal mínim basat en grans finalitats i obtingut mitjançant un ampli consens polític i social.

El manifest pedagògic "No és veritat" està promogut per la xarxa IRES (Investigació i Renovació Escolar). Més informació: www.redires.net

SERVEIS JURÍDICS: intervencions en un curs intens

Yolanda Pons i Xavi Izquierdo, al despatx dels serveis jurídics de l'STEPV / A.S.

.....
L'equip jurídic del Sindicat ha fet front en 2008/09 a un gran volum de treball
.....

Allioli

■ **Assumptes promoguts des de STEPV.** Intervencions jurídiques a instàncies dels òrgans de l'organització.
Educació per a la ciutadania. Recurs contenciós administratiu que impugna l'ordre que estableix formes d'organització pedagògica per a impartir la matèria de Ciutadania en ESO.
Impugnació dels actes d'adjudicació de vacants. Recursos de reposició contra Educació, en impugnació dels actes d'adjudicació de vacants i substitucions de Ciutadania en llengua anglesa.
Contra el president de la Diputació de València. Comunicació a la fiscalia contra Alfonso Rus, també alcalde de Xàtiva, per amenaces, injúries i calúmnies. Contra el conseller d'Educació. Denúncia, davant el jutjat d'instrucció de València, contra Alejandro Font de Mora per presumpta desobediència —incompliment de setze sentències que declaren

la validesa del títol Filologia catalana en les oposicions— i malversació de cabals públics —per estar condemnat a pagar les costes dels processos.

■ **Ampliació de l'horari escolar.** Recurs d'alçada contra la resolució que convoca i regula el funcionament del programa experimental d'ampliació de l'horari escolar durant el curs 2009/10. El Sindicat considera que la norma modifica la jornada de treball dels centres públics i concertats.

■ **Programa d'educació plurilingüe.** Recurs d'alçada contra la resolució per la qual s'estableixen els requisits bàsics, criteris i procediments per a aplicar en els centres educatius "un programa d'educació plurilingüe que permeta fomentar una primera aproximació a la llengua anglesa en el segon cicle de l'educació infantil". El Sindicat estima que l'aplicació d'aquest programa no pot deixar-se a la voluntat dels centres.

■ **Formació del professorat.** Recurs de reposició contra la resolució que publica la relació dels plans d'activitats de formació del professorat, proposats per les entitats col·laboradores, "sense cap tipus de criteri objectiu ni ajustat a dret". El re-

curso està interposat per la Escola Sindical de Formació Melchor Botella.

■ **Vacances per al professorat interí.** Recurs contenciós administratiu contra Educació per no computar al professorat interí, com a serveis prestats a l'administració, el període de vacances, cotitzat i pagat a la Seguretat Social.

■ **Sector públic.** Assumptes sol·licitats individualment.

■ **Recursos d'alçada.** Per reconeixement de triennis; contra la desestimació de l'acumulació del permís per lactància interina; contra la desestimació del dret d'opció dels funcionaris en pràctiques entre triar continuar cobrant com a interí o com a funcionari en pràctiques.

■ **Recursos i al·legacions.** Contra la denegació de jubilacions per incapacitat a personal funcionari (interins o de carrera).

■ **Reclamacions i posteriors recursos.** Per l'impagament al personal funcionari de carrera i interí dels càrrecs de cap d'estudis i de cap de departament.

■ **Recursos.** Contra la no-renovació del càrrec de direcció de centres públics per motivacions irregulars i subjectives de

l'administració.

■ **Consultes.** Els serveis jurídics de STEPV atenen tota classe de consultes sobre: revisió de nòmines, càlcul de jubilacions —forçoses, voluntàries, per incapacitat, etc.—, assessorament sobre tràmits d'expedients disciplinaris, assistència i formació de sindicalistes.

■ **Sector privat.** Assumptes sol·licitats individualment.

■ **Impugnacions.** D'acomiadaments i modificacions substancials de les condicions de treball.

■ **Reclamacions.** De salaris deguts.

■ **Assistència.** A assemblees de treballadors i a revocacions de comitès d'empresa; a reunions amb titulars de centres.

■ **Càlculs.** De liquidacions i indemnitzacions per acomiadament; de jubilacions i incapacitats; de períodes d'acumulació de lactància.

■ **Reclamacions judicials.** Per no computar períodes de temps treballats i no cotitzats a efectes de jubilació.

■ **Atenció i formació.** A sindicalistes del sector.

■ **Minusvalideses.** Informació i assessorament a persones afectades.

ALLEGRO MA NON TROPPO

Quan el mal ve d'Almansa

Són temps dolents per a la llibertat d'expressió. La història deixa la seua empremta, i la memòria d'allò que vam ser i amb qui ens identifiquem aflora amb més freqüència del que podria semblar. Hem viscut mobilitzacions contra la política educativa del Partit Popular i ens han arribat notícies, sospites i certeses de la corrupció imperant entre determinats polítics en el poder. Enmig d'aquesta confusió, s'han generat amenaces, expedients i repressió pura i dura. Al capdavant,

L'ús de la imatge de Font de Mora ha estat una altra prohibició: ningú no pot penjar cap per avall el rostre del conseller

una retallada de llibertats, també la llibertat d'expressió.

No n'hi ha prou que controlen els mitjans de comunicació públics i molts dels privats, que coregen de manera unànime les consignes dictades des de les més altes instàncies. En les seues actuacions també hi ha proscripcions de símbols i, en definitiva, d'idees.

Els insults al professorat per part del president de la Diputació de València i alcalde de Xàtiva, Alfonso Rus, resulten en aquest sentit exemplificadores. Rus va qualificar de *gilipollas* els docents que usen termes com *gairebé* i *aleshores*, propis del valencià normatiu, i va amenaçar de "rematar-los". És significatiu que la llengua i els seus usuaris siguem novament perseguits.

D'altra banda, l'ús de la imatge de Font de Mora ha estat una altra prohibició: ningú no pot penjar cap per avall el rostre del conseller, com està el de Felip V, el borbó que va ordenar cremar i saquejar desenes de localitats valencianes, entre elles la mateixa Xàtiva. Aquell monarca va promoure l'abolició dels furs, va prohibir el valencià i va supeditar el regne de València als interessos de la corona de Castella.

Els nous inquisidors que diuen que cal impulsar l'ensenyament de l'anglès —no el valencià— són els mateixos que desvien fons públics, oculten informació i promouen la deterioració de l'ensenyament públic.

Resistir davant la injustícia és un deure per a qui no vol oblidar d'on ve. Com aquells valencians de 1707.

La Intersindical ja té un reglament específic per a persones jubilades

El consell confederal d'Intersindical Valenciana, celebrat el 8 de maig, després d'analitzar l'acció sindical mampresa en 2009, va aprovar els nous estatuts de l'Escola de Formació Melchor Botella i el reglament de persones jubilades. Des del tercer congrés, la tasca de la Intersindical s'ha desplegat en diversos eixos: polítiques del món del treball; crisi, atur i polítiques d'ocupació; mesa general de la funció pública; negociacions salarials globals; nova llei de la funció pública; suport a sindicats i sectors emergents dins l'organització; aliances amb altres forces sindicals; coordinació amb la Confederació Intersindical.

El conflicte educatiu valencià arriba a Turquia

Una delegació de STEPV va participar, a Ankara, en el Simpòsium Internacional sobre Llengües Maternes organitzat per Egitim Sen, sindicat turc d'ensenyament, entre els dies 30 i 31 de maig. Diferents experts d'arreu del món van analitzar els models d'aprenentatge de llengües maternes en diferents països. Salvador Benavent i Marc Candela —en la imatge— van detallar els obstacles que la Generalitat interposa a l'extensió de l'ensenyament en valencià, i van explicar el conflicte que durant aquest curs enfronta la comunitat educativa amb el govern de Francisco Camps.

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

La veritat de l'horror

Begoña Siles Ojeda

"El cinema actual és molt més interessant que el que es feia fins als anys seixanta, ho mostra tot: no hi ha censura ni per a les imatges de violència i de sexe, per això és més verdader". Són les paraules d'un estudiant en un curs sobre l'obra del filòsof Stanley Cavell, a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo.

Té raó. Només cal llegir en la premsa de què tracten i què mostren la majoria de les pel·lícules premiades i presentades al darrer festival de cinema de Canes: històries retratades amb imatges de violència —una violència sàdica— i de sexe —un sexe pornogràfic—. Els guardonats a Canes han estat Quentin Tarantino, Michael Haneke i Lars Von Trier, directors les obres dels quals es caracteritzen per mostrar els quadres més atroços sobre la violència i el sexe en el cinema contemporani. No podem oblidar, però, que aquests autors són els més admirats pels crítics i els teòrics cinematogràfics; també pels espectadors, entre ells els nostres estudiants.

Una de les tendències més presents en les imatges i les narracions projectades en les nostres pantalles —cinematogràfiques, televisives o informàtiques— és fer creure que la veritat està precisament en l'horror, els aspectes sinistres i corruptes.

Hauríem de preguntar-nos per què hem arribat a creure que les narracions que contenen la veritat de l'ésser humà són les que mostren, com deia el marquès de Sade en la presentació de *Justine*, "els quadres més atrevits, les situacions més extraordinàries, les màximes més horroroses".

En realitat, totes les pantalles, incloses les de les arts plàstiques, reflecteixen la veritat del nostre pensament postmodern. Un pensament nihilista on tot és relatiu, sobretot determinats valors associats amb una determinada veritat: la bondat, la dignitat, la lleialtat, la solidaritat... Per això, aconseguim que ens hi identifiquem.

Haurem de començar a creure'ns que la veritat de l'ésser humà no està en l'horror.

ENXARXATS

Joan Cortés

Huubs.cat, el cercador de notícies en català

<http://huubs.imente.com>

Els ciutadans i ciutadanes d'aquest País hem tastat en les nostres pròpies carns fins on pot arribar la manipulació política de la informació. Si a aquesta experiència viscuda en primera persona hi afegim l'ingredient "valencià", conclourem que en matèria d'informació en valencià el panorama és desèrtic.

Transgènics fora

<http://www.transgenicsfora.org>

La desconeixença dels consumidors és completa respecte als productes que posen dins la cistella. Com han sigut fabricats o cultivats, com han sigut manipulats industrialment o quins conservants o additius s'han emprat, són llacunes d'informació a què no donem importància fins que no es converteixen en un problema de salut pública.

Escola Valenciana

<http://www.escolavalenciana.com>

Es tracta d'una pàgina web renovada de dalt a baix, on es pot trobar tota la informació de les campanyes socials que tira avant aquesta organització capdavantera en la reivindicació dels drets lingüístics i la dignitat social de la llengua.

Tanquem les nuclears

<http://www.tanquemlesnuclears.org>

Els defensors de l'energia nuclear han espolsat els seus tradicionals arguments afavorits per una conjuntura mediàtica que preveu el fracàs d'altres fonts d'energia renovables. Si al final l'adopció de l'energia nuclear es fa emparant-se en la filosofia del mal menor, és que no hi ha hagut prou didàctica de debat.

NATURA VALENCIANA

Noms de plantes en línia

Joan V. Pérez Albero

Els amants de la natura disposem d'un recurs en línia que ens pot ser de gran utilitat. Es tracta del diccionari Noms de plantes, que posa a l'abast dels usuaris la primera versió d'un projecte en curs d'elaboració, el *Recull de noms catalans de plantes*, obra en què treballa actualment un equip format per botànics, filòlegs i terminòlegs, vinculats amb el Laboratori de Botànica de la Facultat de Farmàcia de la Universitat de Barcelona, la Institució Catalana d'Història Natural —filial de l'Institut d'Estudis Catalans— i el Termcat, el Centre de Terminologia de la llengua catalana (www.termcat.cat).

El projecte se centra en les plantes vasculares, és a dir, falgueres i plantes amb flors que tenen denominació catalana pròpia. Lògicament, corresponen en bona part a plantes autòctones dels territoris de parla catalana, però també s'han documentat un nombre important de denominacions per a espècies exòtiques que presenten interès comercial, cultural o científic. Aquest diccionari, elaborat sota la direcció de Joan Vallés i Xirau, podeu trobar-lo a la web

(http://www.termcat.cat/dicci/noms_plantes/index.html) i, ara per ara ens ofereix unes 25.000 denominacions catalanes de plantes referides a uns 5.900 tàxons botànics. El projecte actualitza i amplia la informació de l'obra *Els noms de les plantes als Països Catalans*, de Francesc Masclans, que conté 9.500 denominacions.

D'aquesta primera versió digital se'n farà una actualització semestral i s'espera que la versió final de l'obra, que es preveu de publicar en paper, supere les 30.000 denominacions catalanes de plantes, incloent-hi variants fonètiques, gràfiques, etc., corresponents a uns 6.000 tàxons de flora vascular.

La col·lecció *Diccionaris en línia*, en què s'inclou aquest nou recull, aplega repertoris de terminologia específica sobre diversos àmbits d'especialitat. La interfície utilitzada, com en la resta de títols d'aquesta col·lecció, permet consultar les denominacions en l'índex alfabètic de cada llengua o bé fent una cerca en el quadre de diàleg, tant a partir d'una denominació com d'un mot de la definició. En aquest cas, destaca també la incorporació d'imatges i la possibilitat de cerca per famílies botàniques i a partir dels noms científics.

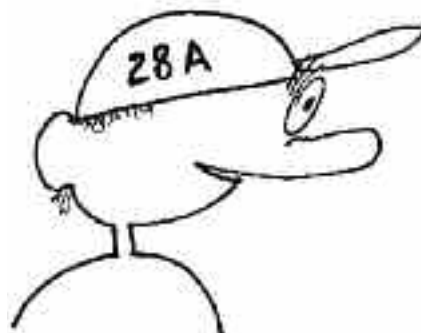

Contra les privatitzacions a Guatemala Roberto Madriz, representant del Frente Nacional de Lucha (FNL) de Guatemala, va explicar, en una visita al Sindicat, el procés de privatitzacions en els serveis públics que des de la signatura dels acords de pau de 1996 pateix el seu país. Madriz es va detindre en els abusos que hi apliquen determinades transnacionals, així com les mobilitzacions per l'expulsió de Guatemala d'Unión Fenosa (Gas Natural/La Caixa), una empresa contaminant acusada de fer cobraments irregulars. La Intersindical s'ha compromès a impulsar iniciatives unitàries de solidaritat i denúncia. FOTO: Pep Ruíz

EL RACONET DE PAU

Xela

NI IMITE CAP CONSELLER, NI L'AJUDE A BUSCAR PROFES DE XINÉS DAVALL LES PEDRES. ESTIC PRACTICANT PER SI DE CAS HE D'EMIGRAR A AUSTRÀLIA. PER CERT, COM S'HO FARAN ALLÀ PER OMLIR UN GOT D'AIGUA? (M'HAN DIT QUE LA TERRA ÉS RODONA)

ESCRIT AHIR

L'editorial Barcino i el País Valencià

Ferran Pastor i Belda

El 1924, Josep Maria de Casacuberta, un jove llicenciat en Filologia funda l'editorial Barcino. Més enllà de tot el servei que representa per a la cultura catalana vull reivindicar, des d'una perspectiva valenciana, la promoció i divulgació que n'ha fet aquesta editorial, dels nostres autors. Encara més, la història de Barcino retrata prou bé les diverses generacions literàries valencianes del segle XX. Hi trobem, en la primera etapa, Josep Sanchis Civera, de la generació de la Renaixença, tenint cura de l'edició dels sermons de sant Vicent Ferrer. El primer valencianisme polític de l'associació València Nova és personificat per Miquel Duran, que edita una biografia sobre Teodor Llorente. La generació dels anys 20 i 30 està ben representada en les edicions d'aquests anys: Almela i Vives publica la biografia de Lluís Vives, una altra sobre sant Vicent Ferrer, una monografia sobre la catedral de València i té cura de l'edició del *Llibre de les dones*, de Jaume Roig, en la col·lecció *Els nostres clàssics* (1928). Però també en les dècades posteriors trobem editats llibres de Carles Salvador (*Les festes de Benassal*) i de Sanchis Guarnier (*Les barraques valencianes*). La generació de postguerra compareix amb un llibre de Joan Fuster.

He obviat les edicions acuradíssimes dels clàssics valencians de la literatura catalana (Marc, Martorell, Vilanova...) perquè vull centrar-me en un aspecte poc conegut de la generació del fundador de Barcino. Es tracta del compromís que tingueren pel reviscolament cultural valencià. Pel que fa a Casacuberta aquesta implicació ja l'ha explicada a bastament Xavier Ferré en el llibre *Tot no era Levante Feliz*. Per la meua part afegiria altres noms gloriosos d'aquesta generació postnoucentista catalana, que també s'hi va implicar. Alguns fins i tot van viure ací, com l'arqueòleg Lluís Pericot, professor en la Universitat de València en els anys 20; Miquel Batllori, jesuïta a Gandia i especialista en Arnau de Vilanova i en les aportacions culturals dels jesuïtes valencians exiliats del segle XVIII; i Jordi Rubió i Balaguer, historiador de la literatura. Tot plegat, un bon precedent del que s'esdevindria, en els anys seixanta i setanta, amb Reglà, Tarradell, Giralt, Nadal, Lluch i Dolç.

ESCRIT AVUI

L'escola contra el món. L'optimisme és possible

Gregorio Luri

La Campana. Barcelona 2008. 248 pàg.

En una societat on proliferen les crítiques a l'escola i als mestres, l'autor diu que ser optimista és el primer deure moral de qualsevol persona que es dedique a educar. Una crida a l'esperança per a desemmascarar tòpics, asserenar els ànims i convidar a l'acció.

El lenguaje visual

María Acaso

Paidós. Barcelona 2009. 159 pàg.

L'autora, professora de Didàctica de l'Expressió Plàstica, presenta el llenguatge visual com un instrument de comunicació present en tots els camps professionals. S'hi subratlla la importància de una comunicació adequada i s'hi proposa un sistema senzill d'anàlisi.

Medios violentos. Palabras e imágenes para el odio y la guerra

Pascual Serrano

El Viejo Topo. Barcelona 2008. 198 pàg.

El tractament informatiu del conflicte de l'ex-Iugoslàvia, l'intent de colp d'estat a Veneçuela o l'odi religiós a l'Índia mostren la implicació d'alguns mitjans en el foment de l'odi, la xenofòbia, el racisme, i fins i tot el culte a la guerra i l'agressió.

Terrorismo internacional en África. La construcción...

J.A. Núñez, B. Hageraats, M. Kotomska

Catarata. Madrid 2009. 270 pàg.

Una altra cara del Sahel, regió identificada sovint com un forat negre, tant per les seues tensions i conflictes com per allotjar una suposada amenaça terrorista —Al Qaeda— d'abast global. S'hi presenten dades i s'hi desvelen interessos amagats de distints actors.

La alquimia de las multitudes. Cómo la web está cambiando...

Francis Pisani, Dominique Piotet

Paidós. Barcelona 2008. 300 pàg.

Al món, una de cada quatre persones estan connectades a la web, els blocs, Youtube, Facebook... Els internautes compren en línia, intercanvien correus, s'expressen o busquen amistosats. Comprendre l'evolució d'Internet i la web del futur són els objectius d'aquest llibre.

Familia i escola: compartir l'educació

M. Jesús Comellas

Graó. Barcelona 2009. 148 pàg.

L'autora planteja la necessitat d'impulsar un debat conjunt entre la institució escolar i la familiar. S'hi apunten pautes per a la reflexió en ambdues instàncies amb vista a facilitar un clima de confiança que repercutisca en benefici de la tasca educativa.

El profesor emocionalmente competente

Joan Vaello Orts

Graó. Barcelona 2009. 287 pàg.

Els millors mestres posseeixen determinades qualitats socials i emocionals: proximitat, empatia, disponibilitat... El volum conté moltes propostes pràctiques per a millorar la capacitat d'afrontar les adversitats, tractar les emocions i superar el malestar docent.

El parque de las hamacas. El químico que golpeó a los pobres

Vicent Boix Bornay

Icaria. Barcelona 2007. 318 pàg.

El 2002, més de dos mil nicaragüencs, emmalaltits per una substància química usada en les finques bananeres en els anys setanta, mamprenen enmig d'una xafogor una marxa de 140 km cap a la capital: demanen justícia. Una història insòlita i profusament documentada.

Mercados globales, historias nacionales

Lorenzo Vilches (coord.)

Gedisa. Barcelona 2009. 203 pàg.

Estudi complet sobre la producció, el mercat i els continguts dels programes televisius de ficció a Iberoamèrica. A Miami operen versions "blanquejades" de les telenovelles dels EUA, mentre que les produccions autòctones subratllen les diferències culturals.

L'ÚLTIMA

José Luis Santiago, a l'IES Las Norias de Monforte / A.S.

A REMATAR-LOS!

ASSETJAMENT A LA DIGNITAT DELS CENTRES I EL PROFESSORAT

L'expedient obert per la Educació contra José Luis Santiago representa un nou assetjament a les direccions i el professorat que s'atreveixen a qüestionar les imposicions de l'administració educativa. L'alarmant augment de casos en els darrers anys —destituïció del director de l'escola d'Almoines (Safor), amenaces contra dos professors de Ciutadania a Altea (Marina Baixa), obertura d'expedient al director del col·legi d'Énguera (Canal de Navarrés)— són senyals clars d'uns gestors als quals no els tremola la mà per mostrar la seua disposició inquisidora davant d'aquell que gose respondre a la seua política. El crit d'Alfonso Rus pren forma.

Amadeu Sanz

Les distintes confessions religioses adopten signes que adquireixen un caràcter sagrat en funció de la seua condició icònica. Així, entre el cristianisme oriental hi ha icones de sants o de la Mare de Déu, que no representen simbòlicament la divinitat sinó que són objecte de culte per si mateixes. A aquesta característica icònica d'alguns signes s'atribueix la por que entre alguns pobles existeix a les representacions figuratives o a les captures fotogràfiques: d'alguna manera senten que les imatges substraïen l'ànima del que representen i en comprometen la integritat física o moral. Entre els musulmans, per exemple, no hi ha imatges representades de la divinitat.

En la cultura occidental no sol ser així. Nosaltres acostumem a interpretar moltes imatges pel seu valor simbòlic i, per exemple, si circulant per la carretera ens estavellem amb el cotxe contra un senyal de circulació de perill on hi ha dibuixats dos xiquets que creuen un carrer o un bou, no interpretem que els hem atropellat. La imatge no és el mateix del que representa.

Al País Valencià, aquest mecanisme ha funcionat així fins fa poc. Perquè els aires que el conseller vol insuflar a l'ensenyament valencià semblen anar justament en la direcció oposada. De fet, si prospera el nou estil, caldrà revisar fins i tot la manera de relacionar-nos amb els signes i

la realitat a què es refereixen. En el context de les mobilitzacions d'aquest curs contra la política educativa de la Generalitat, la premsa es va fer ressò de l'expedient contra el director de l'IES de Montfort el qual, en un acte simbòlic de protesta, va deixar col·locar-hi una imatge invertida d'Alejandro Font de Mora amb la llegenda *unwelcome person*.

El sentit de l'humor no és el fort del conseller. Per això, conscient del poder màgic de les imatges —capaces com són de fer caminar els morts en algunes illes del Carib— va ordenar l'inspector José Miguel Payá Poveda l'obertura d'un expedient disciplinari contra el director per vulnerar "la obligació de respecte a las autoridades y superiores jerárquicos", i per "clara y manifiesta desobediencia a superior y autoridades". La sanció pels fets imputats pot suposar fins a tres anys de suspensió de funcions i el trasllat obligatori amb canvi de residència.

El director i el claustre de Las Norias, que fugen com poden del protagonisme als mitjans de comunicació i es neguen a ser els caps de turc de la funció orquestrada per l'inefable conseller, no dubten que el motiu de l'expedient no és ni la foto ni la llegenda, sinó l'obcecació per castigar exemplarment i avisar a qui s'enteste a defensar l'autonomia i la dignitat de la tasca docent i a exercir sense temor els drets inalienables a la lliure expressió.

El director que la tenia menuda

A.S.

Així anomenen jocosament els seus companys Joaquín Cos, qui havia d'haver sigut director de l'IES Mediterráneo, el núm. 4, a Torrevella (Baix Segura). Tot i que el seu projecte de renovació havia obtingut la millor puntuació de part de la comissió avaluadora; de disposar almenys amb el suport de quatre terços del claustre i a pesar d'haver estat nomenat director del centre el 25 d'abril de 2008, el seu nomenament va ser revocat arran d'haver sigut atès el recurs presentat per una altra aspirant. L'argument de l'administració, que el cos tipogràfic utilitzat en el projecte de l'aspirant era 0,5 punts menor que l'exigit en la convocatòria. El defecte formal va permetre a la inspecció nomenar-ne directora una persona que no tenia la confiança ni el suport de la seua comunitat escolar. Tot un premi a la submissió.

Batiste Malonda

El director i la seua creu

A.S.

En una societat tan dissociada com la valenciana, no és paradoxal que una mateixa actitud davant l'educació siga el supòsit tant per a la consecució d'un premi com per a l'obtenció d'una sanció administrativa. Si el compromís amb un projecte d'escola valenciana, renovadora, democràtica, va suposar al CP el Castell l'obtenció en 2005 de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, això mateix és el que va suposar l'obertura d'un expedient a Batiste Malonda, el seu director i alma mater, a més de la inhabilitació per a desenvolupar la seua tasca: la direcció territorial de València comunicava, l'abril de 2008, la decisió de no ratificar-lo en el càrrec, justificada en l'avaluació negativa emesa per la inspecció educativa. L'expedient disciplinari que la va motivar va ser, al remat, sobresegut per l'administració el gener de 2009.

Contra l'escola d'Énguera

A.S.

Com en els altres casos, el de Virgilio Perona, director del CP Eduardo López Palop, d'Énguera, és ben paradigmàtic. Es tracta d'un centre de referència de la innovació pedagògica, profusament reconegut amb diversos guardons, model de la millor l'escola pública.

Amb el suport de la comunitat educativa, Perona fa vint anys que es troba al capdavant del centre. La novetat és que, a pesar dels mèrits, després que administracions educatives i municipals de diferents colors, i després que diferents inspectors hagen avalat reiteradament la qualitat de la seua tasca, sobre el director d'Énguera recau l'amenaça d'un expedient incoat per Educació, a instàncies de l'Ajuntament del poble.

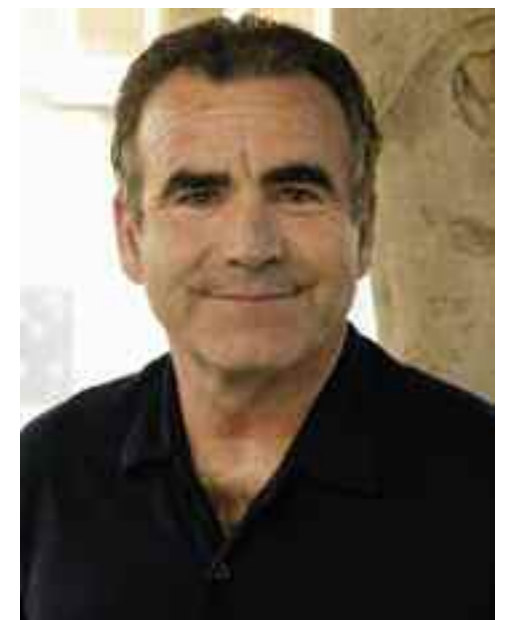
Gestió modèlica

L'escola d'Énguera s'ha distingit per la seua capacitat d'administrar —des de la racionalitat i el consens de tota la comunitat educativa— els recursos econòmics que la gestió del menjador escolar generava en benefici de l'escola i els seus usuaris. L'arquitectura del centre o la singularitat dels equipaments —ordinadors i pissarres digitals en totes les aules— el situen entre els més avançats de l'estat. Aquests trets, de què la comunitat educativa es mostra orgullosa, l'ha fet esdevindre un centre de referència per a tota la comarca. Però també ha estat en l'origen de la persecució. Al gener, just en una baixa per malaltia —per primera vegada en els més de trenta anys de docent—, va conèixer l'obertura d'expedient contra ell. Amb el pretext d'una reforma de les instal·lacions

Énguera és un centre de referència de la innovació pedagògica, profusament guardonat, model de la millor l'escola pública

autoritzada verbalment, l'administració intenta assetjar-lo amb una exhaustiva auditoria econòmica de la gestió dels darrers cinc cursos, que no ha donat cap resultat. Ara, l'amenaça de sancionar-lo, un fet que podria hipotecar la renovació del seu càrrec. En aquest temps, Perona també ha patit pressions velades de la inspecció mèdica. Fins i tot la directora territorial, Virginia Jiménez, es va atrevir a cridar-li en públic.

La renovació del seu càrrec, informada favorablement per la inspecció, està pendent del nomenament formal de l'administració.

Virgilio Perona / A.S.